

บทนำ

ความเศร้าสลดกับการจากไปของผู้เป็นบิดาถูกกลดทอน
เมื่อความเครียดเข้ามาแทนที่ ห้องทั้งห้องเงียบกริบไม่มีเสียงพูดจาใดๆ
นอกจากปากผู้รับฟัง ทนายประจำตระกูลเว้นช่วงการอ่านเพื่อประวิง
เวลาให้ทายาทของราชสกุล ‘กุลวารี’ ได้ตั้งตัว

หม่อมราชวงศ์ชลธาร กุลวารี และหม่อมราชวงศ์ชลาลัย
กุลวารี นั่งนิ่งบนโซฟาสีน้ำตาลอ่อน ดวงตาแดงก่ำสองคู่จากที่เคยฉาย
แววอาลัยตอนนี้เคลือบไปด้วยแววประหลาดใจอย่างท่วมท้น...

“เป็นไปได้ยังไงคุณวิโรจน์” คุณหญิงชลาลัยถามทนายด้วย
เสียงแผ่วเบา

ดวงตาดาวานซึ่งกวาดมองไปรอบๆ ห้องทรงพระอักษรของหม่อม-
เจ้านที กุลวารี เป็นที่รู้กันดีว่าราชสกุล ‘กุลวารี’ ร่ำรวยเหนือราชสกุล
อื่นที่เป็นเครือญาติกัน ทว่าบัดนี้ทรัพย์สินสมบัติที่เคยคิดว่าชาตินี้คงจะใช้
ไม่หมดกลับไม่มีเหลือ กิจการ หุ่นส่วน แม้แต่บ้านที่คนอื่นเรียกว่า ‘วัง’
ก็ไม่มีเหลือ ลายพระหัตถ์ที่ทนายประจำตระกูลช่วยยืนยันว่าทุกอย่าง
คือเรื่องจริง ทนายวิโรจน์ยังคงอ่านพินัยกรรมต่อไป ยิ่งฟังยิ่งเกิดเสียง
อื้ออึงประหนึ่งสมองกำลังจะระเบิด

หม่อมราชวงศ์ชลธารกุมมือน้องสาวเอาไว้อย่างปลอบประโลม

ชลาลัยมองพี่ชายคนเดียวผ่านม่านน้ำตา ยิ่งทนายอ่านพินัยกรรม หม่อมราชวงศ์หญิงยิ่งอยากจะลุกขึ้นอาละวาด พินัยกรรมبابบอ คอแตก พิลึกพิลั่นที่สุดตั้งแต่เธอเคยพบเจอมา มืออย่างหรือ ตอนนี้เธอหมดตัวไม่เหลืออะไร มีเพียงเงินในบัญชีหลักล้านต้นๆ แล้วยังต้องให้พี่ชายไปแต่งงานกับผู้หญิงไร้หัวนอนปลายเท้าที่ไหนก็ไม่รู้

โอ...คุณพระ! ใครก็ได้ช่วยลุกขึ้นมาบอกเธอที่ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่การจัดฉาก กำลังมีกล้องแอบถ่ายหลายตัวแอบซ่อนอยู่รอบๆ ห้อง แล้วสุดท้ายความจริงก็ถูกเปิดเผย...ท่านพ่อของเธอแกล้งตาย!

หม่อมราชวงศ์หญิงน้ำตานองหน้า ความจริงก็คือความจริง หม่อมเจ้าคนที่สิ้นชีพตักษัยแล้ว แถมยังทิ้งพินัยกรรมพิลึกพิลั่นเอาไว้ ในพินัยกรรมระบุว่าหากทายาททั้งสองต้องการรักษาวังกุลวารีเอาไว้ก็ มีอยู่สองทาง

ทางแรก...นั่นคือหม่อมราชวงศ์ชลธารต้องแต่งงานกับ ‘นางสาว ทยาพร’ พร้อมกับมีของจดหมายสินน้ำตาอีกหนึ่งซอง ซึ่งพี่ชายเธอต้องนำไปมอบให้แก่พ่อแม่ของหญิงผู้นั้น

อีกทาง...ก็คือทั้งสองต้องหาเงินจำนวนห้าร้อยล้านมามอบให้ หม่อมอรุณ วันสบัติ

“ห้าร้อยล้าน!” ชลาลัยอุทานดังลั่น หลังจากหาเสียงตนเองเจอ จุกจนพูดไม่ออกมาราวๆ ครึ่งชั่วโมงได้กระมัง “ท่านพ่อต้องบ้าไปแล้ว แน่ๆ” หม่อมราชวงศ์หญิงสายหน้ารัวอย่างไม่นึกเชื่อ

มืออย่างหรือ...เมื่อวานร่ำรวยจนล้นฟ้า พอเปิดพินัยกรรมของ บิดาที่สิ้นชีพตักษัยไปด้วยโรคมะเร็ง ตอนนี้เธอกับพี่ชายกลายเป็นคน ไร้บ้าน รถคันหรู คอนโดฯ บ้านพักตากอากาศ เงินในบัญชีโดนยึดหมด

“ชลาลัย” เสียงทุ้มลึกของผู้เป็นพี่ชายเอ่ยห้ามหลังจากที่เงยบ มานาน

คุณหญิงชลาลัยแม้ริมฝีปากแน่น มองพี่ชายน้ำตาคลอ ต่อไปนี้

จะทำอย่างไร บ้านก็ไม่มี เงินก็ไม่มี กิจการที่แสนจะเป็นปึกแผ่น
ทั้งหลายตอนนี้กลายเป็นของผู้อื่นเสียแล้ว พระญาติของท่านพ่อคงได้
ตีปีกกันพื้พับ เพราะกิจการใหญ่ๆต่างกระจัดกระจายไปเป็นของ
คนนั้นที่คนโน้นที่ ยกเว้นแต่ทายาทสืบสกุลทั้งสอง!

นี่มันเรื่องซ้ำหมาห่วยแตกอะไรกัน ใครช่วยบอกเธอที่...

ชีวิตจริงยิ่งกว่านิยาย ใครเลยจะคิดว่าชีวิตพี่ชายเธอยิ่งกว่า
นิยายน้ำเน่าที่เคยขายในช่องหลายสีหรือดีพิมพ์ในกระดาษสีอ่อน
ถนอมสายตา หม่อมราชวงศ์หนุ่มตักอับต้องแต่งงานกับสาวนิรนาม
ไร้หัวนอนปลายเท้าเพื่อรักษา ‘สมบัติ’ และ ‘วัง’ อันเป็นที่รักของ
หม่อมแม่

อูเหม่...เธออยากจะลุกขึ้นกรีดร้องให้ลั่นวังสักที จะมีพี่ชายเป็น
พระเอกในนิยายน้ำเน่าเสียก็ที่นี่!

คุณหญิงคุณชายไร้วัง

หลังจากเปิดพินัยกรรมได้สองวัน ทายาทราชสกุลกุลวารี จำต้องระเห็จออกจากวังซึ่งไม่ได้กลับมามานานมากแล้ว トラบเท่าที่ หม่อมวิมลเสียชีวิตไปเลยทีเดียวน ข้าเก่าคนเก่าของวังยื่นส่งคุณชายคุณหญิงทั้งน้ำตานองหน้า ไม่มีใครคิดว่าเจ้าของวังท่านจะทรงทำพินัยกรรมพิลึกพิลั่นแบบนี้ เพราะทุกคนต่างทราบถึงความรักที่หม่อมเจ้านที่มีให้แก่บุตรทั้งสอง

บรรดท้าววิสาขีสถาน สองพี่น้องกำลังมุ่งหน้าไปยังจังหวัดซึ่งเปรียบเสมือนประตูทางเข้าสู่ภาคอีสาน ต้นราชพฤกษ์และต้นลีลาวดี ออกดอกเหลืองสดนวลตาไปตลอดทาง สองหนุ่มสาวต่างอยู่ในภวังค์ของตนเอง

ชลาลัยนั้นคิดเรื่องหาเงินห้าร้อยล้าน ซึ่งเป็นเงินไขที่بابอคอแตกมาก กับอีกแค่อยากจะให้ลูกชายแต่งงานกับหญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่ง ท่านพ่อไม่เห็นต้องทำแบบนี้เลย

ส่วนชลธารกำลังคิดถึงแม่สาวนิรนามที่กำลังจะมาเป็นเจ้าสาวของตน เหตุใดท่านพ่อถึงเจาะจงให้เขาแต่งงานกับหญิงสาวคนนั้น ท่านรู้จักเธอดีแล้วหรือถึงได้หมายมั่นปั้นมือให้เป็นสะใภ้ของกุลวารี

ชายหนุ่มเบนสายตามองไปยังด้านข้างซึ่งมีน้องสาวนั่งติด

กระจก ใบหน้าสวยหวานที่ฉายแววเคร่งเครียดทำให้เขาอดเอื้อมมือไปยี้ผมสลวยเล่นไม่ได้ อีกคนหันมายิ้มน่ารักชบหน้าลงบนหัวไหล่ กอดกระชับร่างสูงสมชายเอาไว้นั่น

ผู้โดยสารที่นั่งบนเบาะข้างๆ ต่างทำสีหน้าประดักประเดิด ยังผลให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มหัวเราะในลำคอ ใครที่เห็นภาพนี้ก็คงคิดว่าหนุ่มสาวกำลังพลอดรักกัน กระนั้นถ้ามองดีๆ ก็เห็นว่าทั้งเขาและน้องสาวมีใบหน้าที่ละม้ายคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก ต่างกันที่ว่าชลาสัยมีดวงตาที่ดูกว่า ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากหม่อมเจ้านี่

พระญาติของบิดาต่างเคยพูดให้ฟังบ่อยๆ เมื่อครั้งยังเด็กว่า ลูกชายของหม่อมเจ้านี่นั้นเหมือนหม่อมของท่าน ส่วนคุณหญิงชลาสัยลูกสาวคนเล็กนั้น ถอดแบบบิดามาเหมือนแกะพิมพ์กันมา แถมยังมีคนเคยพูดให้ฟังว่า หม่อมเจ้านี่และหม่อมของท่านนั้นมีพักตร์คล้ายคลึงกัน เพราะท่านเป็นเนื้อคู่กัน เมื่อก่อนเขาเคยแค้นหัวเราะบ่อยๆ แต่พอเติบโตใหญ่ขึ้นก็ซ้กจะเห็นจริงดังว่า

หม่อมวิมลนั้นมีหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงหม่อมเจ้านี่ ใบหน้าของทั้งสองมักมีรอยยิ้มละมุนคอยสะกดหัวใจผู้พบเห็น อีกทั้งวาจาของทั้งสองก็หาได้ลดเหลี่ยมกัน ท่านเป็นนักพูดทั้งสองคน แต่ไม่พูดมากจนตกเตียงกัน หม่อมวิมลนั้นช่างเจรจาต่อเมื่ออยู่กับเพื่อน ท่านชายสนิทก็เช่นกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีเพียงชลาสัยเท่านั้นที่ได้รับถ่ายทอดมา ส่วนชลาสัยนั้น หม่อมวิมลเคยพ้อว่าหน้าตาเหมือนท่าน แต่ไม่ช่างเจรจาเหมือนท่านสักนิด ถูกท่านพ่อท่านแม่และน้องหญิงแย่งพูดจนหมดหรืออย่างไร

ชลาสัยหัวเราะน้อยๆ ในลำคอ เมื่อคิดถึงเรื่องราวครั้งยังเด็ก ครอบครัวเขามีความสุข เป็นครอบครัวเล็กๆ ที่มีเพียงพ่อแม่ลูก ส่วนพระญาติของบิดาไปมาหาสู่กันทุกเดือน ที่สนิทสุดก็คงเป็นครอบครัวของหม่อมอรุณ หรือหม่อมอุ้น ลูกพี่ลูกน้องของคุณหญิงคุณชาย

กุลวารีที่สมรสกับท่านชายราชสกุลวานัสบดี

มีพระญาติหลายคนทำงานในกิจการต่างๆ ของหม่อมเจ้านี้ กินเงินเดือนปันผลจนสุขสบาย ตัวเขาและชลาลย์ถูกส่งไปเรียนอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น มีบิดาและมารดาตามไปดูแลอยู่ทางนั้นด้วย จบจนหม่อมวิมลเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตอนกลับมาทำธุระที่เมืองไทยกับหม่อมเจ้านี้เพียงสองคน เขาและน้องสาวจึงต้องอยู่กันตามลำพังสองพี่น้องนับตั้งแต่บัดนั้น ส่วนบิดาปลีกวิเวกไปอยู่ในที่ห่างไกลเนื่องจากเสียพระทัยและโทษว่าตนเองเป็นเหตุให้หม่อมท่านเสียชีวิต

หม่อมเจ้านี้ประทานเงินให้ลูกๆ ใช้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ชลาลย์จึงเติบโตขึ้นเป็นสาวไฮโซที่มากด้วยรูปทรัพย์คุณสมบัติเกรดพรีเมียม สวย เลิศ เชิด หู คือสโลแกนของคุณหญิงน้ำ วีรกรรมเธอลื่องลือระบือไกลจนเข้าพระกรรมผู้เป็นบิดา

ความถือตัวที่ถ่ายทอดจากบิดาทำให้หนุ่มๆ ไฮโซแตกกระเจิงไปเสียหลายราย แม้จะเจิดฉายอยู่แถวหน้าของวงการไฮโซ แต่ก็ไม่เคยมีข่าวกับหนุ่มหน้าไหนสักคน

กระนั้นแล้ววีรกรรมของคุณหญิงน้ำก็ไม่ทำให้ผู้เป็นบิดาหนักพระทัยเท่าชาวคราวของหม่อมราชวงศ์ชลธาร เพราะชายหนุ่มมัวแต่สนใจทำธุรกิจและดูแลน้องสาว ไม่สนใจสาวน้อยสาวใหญ่ที่คอยให้ทำทอดสะพานอยู่ปลายเท้าสักนิด ชายหนุ่มเงี้ยวขริม พุดน้อย และมักชอบคิดมากกว่าพูด สร้างความหนักพระทัยแก่หม่อมเจ้านี้ ด้วยเกรงว่าจะไม่มีทายาทสืบสกุลและผู้หญิงคนนั้นจะไม่มีดีพอ ท่านจึงทรงจองตัวหญิงสาวคนหนึ่งไว้ให้บุตรชาย...

รถทัวร์เล่นเข้ามาจอดในสถานีขนส่งประจำจังหวัด ทั้งสองเดินทางรถประจำทางเพื่อไปต่ออีกอำเภอหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไปอีกหลายสิบกิโลเมตร ตลอดทางชลาลย์บ่นกระปอดกระแปดไม่หยุด จะหยุดบ้างก็ตอนพักกินน้ำและพักหายใจ

“หญิงไม่เข้าใจท่านพ่อจริงๆ” หม่อมราชวงศ์หญิงเริ่มบ่นอีกครั้ง...เมื่อเริ่มข่มขู่จากการดื่มน้ำและอมลูกอมฮอลล์วอร์สน้ำผึ้ง “มีอย่างไหน ให้พี่ชายไปแต่งงานกับใครก็ไม่รู้” ซลาลัยยังคงบ่นไปเสีย “หรือว่าตลอดเวลาที่ปลีกตัวมาอยู่คนเดียว ท่านพ่ออ่านนิยายมากเกินไป” ความคิดทะเล่ถึงทะเล่หลังไหลเข้ามาในสมองหญิงสาว

อืม...ท่าจะจริงเสียกระมัง ไม่งั้นคงไม่ทำพินัยกรรมพิลึกพิลั่นแบบนี้หรอก แล้วมีอย่างหรือว่า ต้องแต่งงานหรือหาเงินห้าร้อยล้านมาก่อนสามเดือน ถ้าไม่แต่งหรือหาเงินมาไม่ได้ วงจะตกเป็นของพระญาติ

“ซลาลัย...หยุดพาดพิงถึงท่านพ่อเสียที” เสียงทุ้มปรามขึ้นอีกอย่างอดไม่ได้ “ท่านจะตายตาไม่หลับ เพราะหญิงบ่นหาวันละหลายรอบนี่แหละ”

หม่อมราชวงศ์หญิงอมยิ้มเมื่อสบตาพี่ชาย “ตายตาไม่หลับลิดีจะให้ลูกขึ้นมาชี้แจงให้หญิงรู้เสียที่ว่าทำพินัยกรรมแบบนี้ทำไม” ซลาลัยว่าที่เล่นที่จริง เรียกให้คนเป็นพี่มอมมะเ هنگกลูโตให้

“โอ๊ย! พี่ชายนี้ใจร้ายจริง ไม่สงสารน้องสาวที่เป็นกำพร้าบ้างเลย” กระเจ้ากระงอต่อว่า ผ่านความทุกข์โศกมากก็เกือบเดือนแล้วเวลานี้คงต้องรับความจริงกันสักที ว่าตอนนี้ไม่มีบิดาและมารดาอยู่บนโลกใบนี้ แต่ถึงอย่างนั้นท่านทั้งสองก็จะยังคงอยู่ในใจลูกๆ อยู่เสมอ

“หญิงยังมีพี่อยู่ พี่จะดูแลหญิงเอง”

หญิงสาวอมยิ้มยิ้มหน้าตาพร่า นีละคุณชายชลธาร...พูดน้อยแต่หนักแน่นทุกคำ ตอนนี้เธอชักอยากรู้จักว่าที่พี่สะใภ้เสียแล้วลิวี่จะเป็นคนแบบไหน ถ้าพูดน้อยเหมือนพี่ชายละก็เห็นจะไปกันไม่รอด มันต้องพูดเป็นต้อยหยอย มีชีวิตชีวาแบบเธอนี้ ถึงจะจุดพี่ชายให้ขึ้นมาจากห้องอันมืดมิดที่เจ้าตัวมักหลบซ่อนตัวอยู่ในนั้นเสมอ

หม่อมราชวงศ์หญิงก้มหน้าซ่อนรอยยิ้มเศร้า การสูญเสียผู้ให้

กำเนิดได้สร้างบาดแผลในใจ โดยเฉพาะลูกชายที่รักและเทิดทูนหม่อม
แม่่มากอย่างหม่อมราชวงศ์ชลธาร

รถประจำทางจอดข้างทาง สองหนุ่มสาวที่มีสัมภาระมา
คนละใบยื่นอ่านป้ายบอกทาง เลี้ยวซ้ายไปไหนไม่รู้ รู้แต่ว่าตรงไปนั่น
คือจุดหมายของพวกเขา

ชลธารมองถนนลูกรังแล้วระบายลมหายใจอันหนักอึ้งออกมา
บ้านโคกอีเม็ง คือจุดหมายของเขา ตัวหนังสือและเลขบอกระยะทาง
ขาดๆ หายๆ บนป้ายทำให้ชายหนุ่มต้องเข้มนมอง เวลานี้พระอาทิตย์
กำลังขึ้นตรงหัวพอดี มีป้ายไวต์บอร์ดอันเล็กติดบอร์ดโทรศัพท์รถรับจ้าง
เอาไว้

“เดินไปหรือรอโบกรถพี่ชาย แต่แถวนี้ไม่เห็นมีรถรับจ้างเลย เดิน
ไปดีกว่านะ เห็นป้ายแล้วคงอีกไม่ไกลหรอก” คุณหญิงชลาลัยสรุปให้
พี่ชายเสร็จสรรพ

คนเป็นพี่ไม่ค้ำน แม้จะไม่เห็นด้วย แต่ต้องเดินตามเพราะน้อง
สาวเดินจ้ำอ้าวนำหน้าไปแล้ว เขารู้ว่าชลาลัยกำลังร้อนใจ อยากรู้เนื้อ
ความในจดหมายที่แนบไว้กับพินัยกรรม ความจริงหญิงสาวรู้ว่าว่าขอร้อง
ให้เขาเปิดอ่านอยู่หลายรอบ แต่เขาไม่ยอมเปิด เพราะไม่อยากขัดคำสั่ง
ผู้เป็นบิดา...

“โอ๊ย!...อะไรเนี่ย เมื่อไหร่จะถึงสักที” หญิงสาวบ่นกระปอด
กระแปดเมื่อดวงตะวันเคลื่อนต่ำลง หลังจากที่ได้เดินๆ หยุดๆ มาหลาย
ชั่วโมง

โอ...คุณพระ เธอไม่อยากจะเชดเลยว่ามันก็ชั่วโมง เอาเป็นว่า
ตั้งแต่ตะวันส่องแสงแบบร้อนแทบดับปล้นจนตะวันจะลับ ละทิ้ง
หน้าที่เพื่อไปฉายแสงที่อื่นและจะมาใหม่ในวันพรุ่ง

“พี่บอกแล้วว่าให้กลับไปรอที่ทางเข้า” ชลธารว่าขึ้นบ้าง ตาวิบวับ

เพราะเห็นหลังคาบ้านคนอยู่ไกลๆ แต่ยังไม่แจ้งให้น้องสาวได้รู้ รอให้
คุณหญิงบ่นจนหมดแรงเสียก่อนเห็นจะดี ความใจร้อนมุทะลุนี้รักษา
ไม่หายสักที แบบนี้คงต้องแก้มถึงต่อไปอีกพักจะได้เซ็ด คราวหน้าจะได้
ไม่ผล็ผล้ามตัดสินใจอะไรเร็วๆ แบบนี้อีก

“เซอะ” ผู้เป็นน้องได้แต่ทำเสียงขึ้นจุกตบท้าย ค้อนขวับให้
หลายทีติดกัน แข่งขาล้ำจอนตะคริวกินมาครึ่งน่องแล้ว จบกันแข่งขานัน
เรียวงามที่โคยกภาคภูมิใจและใครหลายคนต่างอิจฉา มาวันนี้คงมีลูก
ตุ้มประดับให้คนครหาว่าคุณหญิงชลาลย์ตกอับจนต้องมาบ่นสามล้อ
ถีบหาเงินยาได้!

“ไม่เอาน่า” เมื่อเห็นน้องสาวเงียบไปจึงปลอบอย่างอดไม่ได้ “พี่
เห็นหลังคาบ้านคนแล้ว อีกไม่เกินห้าร้อยเมตรคงจะถึงแล้ว” ชลธารยี่
ยมสลวยให้ยู่อย่างที่ชอบทำ

ชลาลย์ได้แต่ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดวิ่งหนีหน้าไปก่อนเพื่อหลบ
หลีก เธอปราศจากสัมภาระตั้งแต่เดินมาได้ครึ่งทางแล้ว

“พี่ชายเห็นแล้วก็ไม่ยอมบอก นี่ก็จะแก้มถึงหญิงละสิ” หญิงสาว
ต่อว่าอย่างรู้ทัน แล้วต้องซีกยิ้มกว้างอย่างพึงใจเมื่อเห็นใบหน้าเรียบ
ขริมประดับไปด้วยรอยยิ้มเก๋ เผยลักยิ้มมุมทั้งสองข้าง ดวงตาคมสีดำ
สนิทมีมันแสงดาวพราวระยับอยู่ข้างใน

โอเอวอ...หน้าแบบนี้ละที่เธอต้องการเห็นบ่อยๆ พี่ชายชลหล่อ
แบบสุดลิมที่มประตุไปเลย

หม่อมราชวงศ์หญิงที่วิ่งนำไปก่อนหุบยิ้มทำหน้าที่เจ้าเล่ห์ อยากร
เห็นผู้หญิงที่ท่านพ่ออยากได้มาเป็นสะใภ้ เธออยากให้พี่ชายยิ้มแบบนี้
ให้อีกฝ่ายดูบ้าง ดูสิว่าจะทนความหล่อออราของพี่ชายเธอได้หรือ
เปล่า แม้แต่เธอที่เป็นน้องก็ยังมีอาจด้านทานความหล่อได้ นี่คงเป็น
อีกหนึ่งสาเหตุที่เธอยังไม่ยอมคบหาใคร เพราะผู้ชายที่จะยืนเคียงข้าง
ต้องมีคุณสมบัติเทียบเท่าหม่อมราชวงศ์ชลธาร ไม่ว่าจะป็นรูปทรัพย์

นิสัยใจคอ แต่เอ...พูดมากกว่านี้หน่อยก็คงจะดี ไม่งั้นชีวิตนี้คงอับเฉา
เดิมทีชลธารไม่ใช้คนเจียบขริมปานนี้ แต่หนักข้อขึ้นตั้งแต่ที่
มารดาเสียและบิดาปลืงตัวไปอยู่คนเดียว เขาจึงเป็นที่พึ่งให้ของสาว
มาโดยตลอด เงินทองมากมายที่บิดาหามาออกก็ไม่อาจเทียบความรัก
จากครอบครัว

ครอบครัว ซึ่งไม่มีอีกแล้ว...

ป้ายบอกชื่อหมู่บ้านทำให้สองพี่น้องถอนหายใจอย่างโล่งอก
ร้านค้าหน้าหมู่บ้านที่มองเห็นไม่ไกลจากสายตาทำให้ทั้งสองเร่ง
ความเร็วในการเดิน

“เป็ปสี่สองลุงคะ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มนึกขำเมื่อเห็นน้องสาวยื่นหน้าเข้าไปในร้าน
พร้อมกับร้องสั่งน้ำอืดลมมาดื่มแก้กระหาย ความจริงน้ำที่ซื้อจากเซเว่น
ก็ยังมี แต่หม่อมราชวงศ์หญิงบ่นว่ามันไม่เย็น ดื่มแล้วไม่ชื่นใจ

จ่ายเงินแล้ว หญิงสาวรับถุงน้ำอืดลมมาดูอย่างกระหาย
ชลธารนั่งลงตรงม้าหินอ่อนหน้าร้าน ในขณะที่ชลาลัยยืนเลือกลูกชิ้นที่
ตั้งขายอยู่อีกด้าน

“พี่ชายเอาปุ้ดกับไส้กรอกนะ หญิงจะกินฮ้อยจ้อ”

ชายหนุ่มพยักหน้าแอบขำเมื่อแม่คนช่างจ้ออยากกินฮ้อยจ้อ
กินไปเถิดแม่คุณจะได้มีแรงพูดเป็นต่อฮ้อย

สองพี่น้องกินลูกชิ้นตรงม้าหินอ่อนซึ่งขออนุญาตจากเจ้าของ
ร้านแล้ว ท่ามกลางสายตาทหลายคู่ที่ทั้งฉายแววสงสัยว่าสองหนุ่มสาว
เป็นใครและชื่นชมรูปลักษณะ ฝ่ายชายหรือหล่อเหลาดูแพงเกรดฟรีเมียม
เสียแต่ขอบวางหน้าเคร่งขริม ส่วนหญิงสาวยิ้มแยมแจ่มใส ตั้งแต่มา
ถึงยังพูดไม่หยุดสักที พูดจนแอบสงสัยว่าหายใจทางผิวหนังหรือมี
เหงือกซ่อนไว้ที่หลังหู ทำไม่ถึงได้พูดอะไรยี้ดยาวออกมาได้ปานนั้น
แถมส่วนใหญ่จะเป็นคำบ่นโน่นบ่นนี่เสียด้วยซ้ำ

สองหนุ่มสาวที่ไม่มีคนกล้าเข้าไปถามว่าเป็นอะไรกันกินลูกขึ้น อยู่ท่ามกลางมวลชนกลุ่มหนึ่งที่เพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะ เพศหญิงซึ่งอยู่ในวัยกำดัด สาวแรกุ่นหลายนางพยายามส่งสายตาวาน จ้อยให้ผู้ชายหนุ่มดี ผิวขาว นัยน์ตาคมเข้ม ริมฝีปากบางหยักสีชมพู และเครื่องหน้าหล่อเหลากระเดียดไปทางสวยเหมาะเจาะ จนสาวๆ หลายนางนี่ก็อายและกังขาไปด้วย

‘ชายจริง’ หรือว่า ‘อีแอบ’ ที่นั่งกินลูกขึ้นอยู่ตรงม้าหินอ่อน

ชลธารมองเห็นสายตากังขาหลายคู่ก็นึกโกรธ ใบหน้าขาวแดง ก้ำขึ้น ชลาลัยเองเห็นท่าไม่ดี จึงลุกขึ้นไปถามทางเจ้าของร้านร่างท้วม

สาวนางนั้นนึกสงสัยว่าสองหนุ่มสาวจะไปทำอะไรที่บ้าน ‘ผู้ใหญ่เสือ’ จะว่าเป็นญาติก็ไม่น่าจะใช่ เพราะผู้ใหญ่เสือแห่งบ้านโคก- อีเม็งนั้นมีใบหน้าคล้ายกับนายจันทนวดเขียว คือมีหนวดเล็กๆ หวีปิด ให้งอนทั้งสองด้าน ยังดีที่มีลูกสาวสวยเป็นที่เชิดหน้าให้

เจ้าของร้านได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้และบอกทางหญิงสาว

ขอบคุณเจ้าของร้านแล้ว สองพี่น้องก็มุ่งหน้าไปยังบ้านผู้ใหญ่เสือ ที่อยู่ไม่ไกลตามคำบอกกล่าว

‘ที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน’ ป้ายไม้แผ่นกำลังพอดีเขียนด้วยตัว หนังสือนี้อ่านโดดเด่นอยู่ตรงทางเข้าบ้าน มีป้ายเล็กๆ ห้อยต่อแตง เขียนด้วยตัวหนังสือเดียวกันว่า ‘ผู้ใหญ่เสือ’

ชลธารแหงนหน้าขึ้นมองเรือนไม้สักหลังใหญ่ จะว่าใหญ่ที่สุดใน หมู่บ้านก็ได้ เพราะเท่าที่เดินเข้ามา เขาคิดว่าเรือนหลังนี้ใหญ่ที่สุด หน้าซ้ายังมีอาณาบริเวณรอบบ้านกว้างใหญ่ ด้านหลังยาวสุดลูกหูลูกตา คาคคะเนไม่ได้ว่ากินเนื้อที่ไปกี่สิบไร่ ด้านข้างทั้งสองดาราตาไป ด้วยต้นไม้ใหญ่ให้ความร่มรื่น ที่สะดุดตาก็เห็นจะเป็นต้นมะขามซึ่งเกิด เคียงกันมีแคร่ไม้ไผ่ตั้งอยู่ หน้าบ้านมีไม้ดอกไม้ประดับขึ้นอยู่สองข้าง

ทาง ถนนรอยกรวด กระนั้นก็ยังมึนสวຍก้อนเล็กปะปน บริเวณใกล้
บันไดลาดด้วยซีเมนต์ เลยไปจนถึงใต้ถุนของบ้านซึ่งเป็นที่ตั้งของห้อง
ครัว โต๊ะกินข้าวตัวใหญ่แหวววางบอกฐานะเจ้าของบ้าน

“ท่าจะรวยไม่ใช่เล่น” เสียงหวานเปรยขึ้น

ชลธารนึกเห็นด้วยกับคำพูดของน้องสาว สมัยนี้ถ้าไม่รวยจริง
คงไม่มีบ้านไม้สักหลังใหญ่ขนาดนี้ แถมอาณาบริเวณบ้านก็กว้างเกิน
คาดคะเน แต่จะรวยถึงขนาดซื้อวังกุลวารีซึ่งเป็นวังเก่าแก่ได้หรือไม่ก็
สุद्ध เพราะที่นั่นก็สวຍ หรืออาจจะสวຍกว่าด้วยซ้ำ

“ลูกสาวเจ้าของบ้านหลังนี้เหรอที่พี่ชายต้องแต่งงานด้วย”
น้ำเสียงที่พูดถึงว่ที่พี่สะใภ้ดีขึ้นเพียงนิด ด้วยเข้าใจแล้วว่าหญิงสาวผู้นั้น
คงไม่ใช่คนไม่มีหวนอนปลายเท้า ถึงจะไม่ใช่คนมีนามสกุลเก่า แต่
ฐานะทางบ้านคงไม่ซี้ริ้ว ไม่เหมือนกับเธอตอนนี้ที่มีสวຍเลือดสีน้ำเงิน
นามสกุลเก่าและโด่งดัง ทว่า...มีแต่ตัวกับหัวใจอันห่อเหี่ยว

สองหนุ่มสาวตะโกนเรียกเจ้าของบ้านได้ไม่ทันไร ก็มีผู้ชายหน้า
โหดไว้หนวดเหมือนนายจันหนวดเขี้ยวนุ่งผ้าขาวม้าสีแดงลายตาราง
ถือลูกซองออกมายืนตรงระเบียงบ้าน ซลาลัยถึงกับกรีดวิ่งหลบไปอยู่
ด้านหลังพี่ชาย หญิงสาวนึกว่หมดยุคที่จะมาถือปืน นุ่งผ้าขาวม้ากัน
แล้ว

โอ...ชีวิตหม่อมราชวงศ์ชลธารชักน้ำเน่าเคล้ายุ่งลายขึ้นมา
ทุกขณะ อย่บอกระว่พ่อตาพี่ชลหวงลูกสาว

หม่อมราชวงศ์หญิงคาดเดาไม่ผิดเสียทีเดียว เจ้าของบ้านชัก
สีหน้าทำท่าทางฮึดฮัดเหมือนไม่เต็มใจต้อนรับหลังจากทั้งสองแนะนำ
ตัว ชลธารลอบสังเกตเจ้าของบ้าน เขาจำได้ว่าเคยเจอผู้ใหญ่เสื่อใน
งานศพของท่านพ่อ ผู้ชายหน้าตาลักษณะแบบนี้มักเป็นที่จดจำแก่
ผู้พบเห็น

ขึ้นมา นั่งบนเรือนแล้วสองหนุ่มสาวยังรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง เมื่อ

เจ้าของบ้านเขาแต่จ้องเขม็งด้วยสายตาดูดิน แลดูคล้ายกำลังไม่พอใจ เป็นกำลัง ประมาณว่าอยากจะลั่นไกปืนใส่หัวแขกที่มาเยือนเสียเต็มแก่ ขนาดยกมือไหว้งามๆ ก็ยังสะบัดค้อนรับกันเลยทีเดียว

‘โอ๊ย!...เรื่องมันซึกจะยุ่งกันไปใหญ่’ ซลาลัยโอดครวญอยู่ในใจ จากตอนแรกที่ปรึกษากันว่าจะมาขอร้อง ‘รยาพร’ ให้ช่วย แต่งงานหลอกๆ เพื่อให้ได้วังกับทรัพย์สมบัติคืนมาก่อน ตอนนั้นดูท่าจะ เหลว เพราะแม่สาวที่ยังไม่พบหน้าค่าตานั้นมีพ่อหวง แถมยังหวงมาก อีกด้วย!

หายใจติดขัดได้ไม่นาน ออกซิเจน โอ๊ย! ภรรยาของผู้ใหญ่เสีย ก็ปรากฏตัวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มประหนึ่งดีใจที่เห็นหน้าพวกเธอ ซลธาร มั่นใจขึ้นมาทันทีที่เห็นหน้าจำเนียร ในงานของท่านพ่อ ผู้หญิงคนนี้ ร้องให้อยู่ข้างผู้ใหญ่เสียที่นั่งทำตาแดงเช่นกัน

“มาเร็วกว่าที่คิด...”

ภรรยาเจ้าของบ้านเปรยพร้อมถามสารทุกข์สุกดิบหนุ่มสาว แต่ประโยคแรกที่ว่า ‘มาเร็วกว่าที่คิด’ ทำให้สองพี่น้องเลิกคิ้วมองหน้ากัน ด้วยความสงสัย กระนั้นแล้วก็ทำได้เพียงครู่ เพราะรู้ว่าเป็นการเสีย มารยาท

จำเนียรมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างชื่นชม เหมือนแม่ไม่มีผิดเพี้ยน รูปหน้าสวยกว่าคนน้องที่เป็นหญิงเสียอีก ผิวพรรณผ่องแผ้ว สะอาดตาจนตอนแรกนึกว่าเป็นหญิง ถ้าไม่มีกายกำยำอดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและกล้ามเนื้อแกร่งแล้วละก็ คงนึกว่าเป็นผู้หญิงที่เคยรู้จักมักจี่ เมื่อครั้งยังสาว

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยื่นซองสีน้ำตาลให้ผู้ใหญ่ทั้งสอง หญิงสูงวัย ขยับตัวเข้าไปนั่งใกล้สามี คุณหญิงคุณชายกุลวารีนั่งรอทั้งสองอ่าน เนื้อความในจดหมาย เห็นจำเนียรทำหน้าที่เหมือนคนจะร้องไห้ ผู้ใหญ่ เสือนั้นเพียงแค่ตาแดง ซลาลัยที่เงยมานานเห็นลายพระหัตถ์บิดาก็

น้ำตาไหลบ้าง หันเบือนหน้าหนีซ่อนรอยน้ำตา มีเพียงชลธารเท่านั้นที่
นั่งหลังตรงในท่าเดิม

“ใจแข็ง!” จำเนียรแอบค่อนข้างคิดว่าที่ถูกเขยในใจ แต่ก็นึกชื่นชม
ไม่น้อย ตั้งแต่หม่อมวิมลเสีย เธอและสามีรับรู้เรื่องราวของคุณชายคุณ
หญิงคู่นี้มาตลอด ไม่แปลกหรือที่ชายหนุ่มจะเติบโตขึ้นมาเป็นนิสัย
เคร่งขรึม ด้วยเพราะต้องเลี้ยงและดูแลน้องสาวมาทั้งเพียงสองคน
คนรับใช้ในวังที่ติดตามไปอังกฤษไม่มีใครเข้าถึงคุณชายคุณหญิง

“ถือตัว ถือดี” คำนี้เธอเคยได้ยินจากโอรสผู้หม่อมเจ้านที่บ่อยๆ
สามีเธอยังแอบระอาคนพูด ทำหน้าเหมือนต่อว่าต่อขาน แต่ในกระแส
เสียงข้างอ่อนหวานเอ็นดูเหลือคณานับ...จำเนียรจัดการพับกระดาษ
แล้วเก็บเข้าซองดังเดิม แล้วลุกขึ้นไปหาน้ำหาท่ามาให้แขก จัดห้องหับ
ให้อยู่จนเรียบร้อย

“มาเหนื่อยๆ อาบน้ำอาบท่าเสียเถอะ ถึงเวลากินข้าวจะไป
เรียก”

ห้องที่สองหนุ่มสาวเข้าพักอยู่ปีกซ้ายของเรือน ลมเย็นๆ พัด
เอื่อยเข้ามาทางหน้าต่าง ทั้งสองพักผ่อนบนพูกที่ปูเคียงกันในห้อง
ความจริงเจ้าของบ้านจัดให้พักคนละห้อง แต่ชลาสัยขัดขึ้นเพราะอยาก
นอนห้องเดียวกับพี่ชาย

“คอยหายใจโล่งหน่อย หอมดอกอะไรนะพี่ชาย” หญิงสาวสุด
ลมหายใจเข้าลึกแล้วบ่นปอดแปรไปเรื่อย

จำเนียรลงไปทำกับข้าวเย็น ส่วนผู้ใหญ่เสื่อตาสีตาเหลืองวิงลง
เรือนไปทางไหนก็ไม่รู้ ก่อนไปยังมีวายเป็นมาค้อนให้ชลธาร

“ดอกปีบจะ กำลังบานเต็มต้นเลย” หม่อมราชวงศ์หนุ่มตอบ
พร้อมมองไปยังต้นปีบหรือกาสะลองหลังบ้าน ซึ่งมีมากถึงสี่ต้นเลย
ทีเดียว “เดี๋ยวกลางคืนคงได้กลิ่นดอกวาสนาละหญิงน้ำ” ชายหนุ่ม
ว่าต่อเมื่อเห็นต้นวาสนาซึ่งอยู่ห่างออกไป

“หือ...กลิ่นมันคงดีกันพริก” ซลาล้วยว่า

“ไม่ห rokok พี่ว่าคงหอม”

บรรยากาศดี ๆ พร้อมกลิ่นหอมของดอกไม้ทำให้สองพี่น้อง

พักผ่อนกันจนลึ้มเวลา จวบจนเจ้าของบ้านมาเคาะประตูเรียก ทั้งสองจึงต้องออกไปปรับประธานอาหารเย็น จนกระทั่งกินเสร็จก็ปลีกตัวมานั่งเอกเขนกอยู่นอกชานอีกด้านของบ้าน บ้านหลังนี้ปล่อยชานบ้านให้โล่งด้านข้างเป็นห้องหับต่างๆ ส่วนปีกซ้ายติดระเบียงสร้างเป็นชานเล็กๆไว้นั่งเล่น

เจ้าของบ้านทั้งสองนั่งปรึกษากันสักครู่จึงเรียกให้หนุ่มสาวเข้าไปหา ผู้ใหญ่เสื่อยังคงทำหน้าที่มึงทึง ส่วนจำเนียรมีสีหน้าผ่อนคลายมากขึ้น แต่ก็ยังเจือรอยกังวลนิดๆ

“คุณชายคงรู้เรื่องพินัยกรรมของท่านชายแล้ว”

“ครับ” ซลาล้วยรับด้วยโทนเสียงราบเรียบ

“อวดดี” เสียงหัวนขัดขึ้นก่อนจะโดนภรรยาปราบ ผู้ใหญ่เสื่อได้แต่สะบัดหน้าหนี

ซลาล้วยที่นั่งอยู่ข้างพี่ชายหน้าเสื่อ เมื่อรู้แล้วว่าผู้ใหญ่เสื่อ ว่าที่พ่อตาพี่ชายไม่ชอบหน้าว่าที่ลูกเขยเสื่อเต็มกำลัง

แหม...หนังม้วนนี้ ยิ่งได้ชมยิ่งเฝ้าจริงๆ รอให้ถึงตอนพระนางได้เจอหน้ากันแทบไม่ไหว

“ก่อนสิ้น ท่านเคยมาสู่ขอลูกตาลีให้คุณชาย” จำเนียรว่าต่อแต่โดนขัดอีกจนได้ หากคราวนี้เป็นซลาล้วยที่ขัดขึ้น

“แม่จำเนียรเรียกผมว่าชายอย่างเดี๋ยวนั้นครับ อย่าเรียกคุณนำหน้าเลย”

คนโดนขัดยิ้มพอใจ

“หือ!” มีเสียงขึ้นจุกดั่งประท้วง

“เรียกพ่อชลดได้ไหม” จำเนียรที่ทดสอบความถือตัวและอวดดีของหม่อมราชวงศ์หนุ่มแลเห็นดวงตาคู่คมวูบไหว ก็เกิดความพึงพอใจ รู้กันไม่กี่คนว่าหม่อมวิมลเรียกลูกชายคนโตว่า ‘ชลด’ ส่วนคนเล็กเรียก ‘น้ำ’ ตามชื่อเล่น ส่วนคนอื่น ๆ มักเรียกคุณชายคุณหญิงกันติดปาก

“ได้สิครับ เรียกผมว่าชลดก็ได้ แล้วแทนตัวว่าพอกับแม่เถอะครับ” กระแสเสียงอ่อนลงไม่มีแววถือดีสะกิดสะเกาหัวใจใครบางคน ที่นั่งขัดปิ่นให้คันทวยยับ

“จันทวยนี่เรื่องต่อ ท่านพ่อของชลดท่านมาขอลูกสาวแม่ไว้นานแล้ว ตอนแรกพ่อผู้ใหญ่ค้านเพราะเกรงว่าจะเป็นการคลุมถุงชน”

ซึ่งตอนนั้นก็ไมต่างกันเท่าไร ชลธำระคิด

“ท่านบอกว่ามีวิธีทำให้ลูกท่านเต็มใจ” แน่ละ...วังทั้งวังเขาหรือจะปฏิเสธได้ “แม่กับพ่อผู้ใหญ่ตกลงยกลูกตาสให้พ่อชลดแล้ว แต่พ่อผู้ใหญ่แกขอทดสอบพ่อชลดก่อน” จำเนียรเว้นวรรค แอบค้อนเมื่อเห็นสายตาเหยียมนๆ ของสามี “เราไม่อยากจะลูกเขยเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ พ่อชลดเข้าใจเรานะ ลูกตาสเป็นลูกสาวคนเดียว พอกับแม่รักและอยากให้ลูกได้แต่งงานกับคนดี”

ชลธำระไม่ขัดข้องเรื่องที่ผู้ใหญ่ทั้งสองต้องการทดสอบ แต่ตอนนี้ชายหนุ่มกำลังตกใจเมื่อเห็นน้องสาวคนเดียวกำลังนั่งน้ำตาไหลพรากๆ อยู่เคียงข้าง มุมปากหยักกระตุกเมื่อคิดถึงสิ่งที่ทำให้คุณหญิงชลดล้วยร้องไห้...

พี่ชลด หรือพี่ชายชลด ชื่อที่ไม่ได้เรียกมานานแสนนานตั้งแต่มารดาลิ้น เพราะคุณหญิงน้ำเรียก ‘พี่ชาย’ แทน เพื่อปิดกั้นความเสียใจ เพราะคิดถึงคนที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับ วันนี้เหมือนมีใครเอาไม่ไปสะกิดแผลที่กัลดหนองมานานจนรู้สึกเจ็บบริเวณแผลเก่า

“...พี่ชลด” เสียงหวานสั้นเทา ก่อนชลดล้วยจะโผล่เข้ากอดชลธำระ

แล้วร้องไห้เฝ้าหน้าต่อตาผู้ใหญ่ทั้งสอง

จำเนียรนั้นก้มหน้าซบหน้าตา ส่วนผู้ใหญ่เสื่อสุคน้ำมูกโดย
ปราศจากน้ำตาพร้อมหันไปมองทางอื่น...

2

แรกพบ...สบตาในรูป

เป็นอีกหนึ่งวันหลังจากสูญเสียผู้ให้กำเนิดที่หม่อมราชวงศ์หญิงร้องให้ พุดคุยตกลงกันถึงเรื่องพินัยกรรมพิลึกพิลั่นแล้วได้ข้อสรุปว่า ทางคุณชายชลธารเต็มใจที่จะแต่งงานและยอมรับการทดสอบจากผู้ใหญ่เสือ สองพี่น้องจึงขอตัวลงมานั่งเล่นที่ใต้ต้นมะขามคู่ซึ่งเติบโตขึ้นได้อย่างเหมาะเจาะเอามากๆ

หญิงสาวนั่งเซ็ดน้ำตา สูดน้ำมูก ก่นด่าตัวเองในใจเป็นพักๆ

โธชะหนอ...เสียภาพลักษณ์คุณหญิงผู้เลอโฉมกันก็คราวนี้ แค่โดนสะกิดแผลเก่านิดเดียวเธอลงถึงกับเป่าปี่เป็นชั่วโมงเลยหรือนี่

“ห้ามหัวเราะหญิงนะ” หญิงสาวหันไปแพดๆ แก้วช่วยกับพี่ชายชลธารยิ้ม ยิ้มมนุ่มลิ้นสรวยเล่นอย่างที่มีกชอบทำ “ไม่หัวเราะหรือก ออกจะเอ็นดูด้วยซ้ำ” คนเป็นพี่ว่าพลางหัวเราะ

“เนียนะไม่หัวเราะ เอ็นดูเหลือเกิน...ยิ้มเห็นฟันครบสามสิบสองซี่เลย ซิ!”

“ไม่หัวเราะ แค่ขำนิดหน่อย”

“โหย...นิดหน่อยตายละ ตาวาวเสียอย่างนั้น” คนเป็นน้องค้อนให้อย่างอดไม่ได้ ก่อนจะหันกลับมาทำหน้าที่จริงจัง ตอนที่ทุกคนคุยกันเธอกำลังร้องไห้กระซิกๆ อยู่กับอกพี่ชาย กระนั้นแล้วหูและสมองก็ยัง

ทำหน้าที่ฟังและจดจำได้อย่างดีเยี่ยม

ผู้ใหญ่เสียรักลูกสาวมาก หญิงสาวมีชื่อเล่นว่า ‘ลูกตาล’ แหม... ชื่อหวานเชียว ตัวจริงจะหวานเหมือนชื่อหรือเปล่าก็ไม่รู้ คุณหญิงน้ำ แอบค่อนข้างอดใจก่อนนึกถึงว่าที่พี่สะใภ้ต่อ

ตอนนี้รยาพรไม่อยู่บ้าน เห็นว่าไปต่างจังหวัดอีกหลายวันกว่า จะกลับ ผู้ใหญ่เสียจึงถือโอกาสนี้ขอทดสอบว่าที่ลูกเขยที่เป็นถึงหม่อมราชวงศ์ สีหน้าจริงจัง ไหนจะแววดาดุดันนั้น ทำให้ชลาลัยนึกเป็นห่วง พี่ชาย มองปราดเดียวก็พอทราบว่าอีกฝ่ายไม่ยินดียกลูกสาวให้ แต่ไม่รู้ท่านพ่อไปหวานล่อมไว้เท่าไหนถึงได้ยอม

“พี่ชาย เรากลับอังกฤษกันใหม่” หญิงสาวลงหยั่งเชิง พี่ชาย เธอไม่ได้สิ้นใจไม่ได้ตอกเสียทีเดียว แต่ที่ยอมมาที่นี้เพราะอยากจะทำให้เห็นว่าท่านพ่อต้องการให้พี่ชายเธอแต่งงานกับใคร และเพราะอะไรถึงได้เขียนพินัยกรรมแบบนี้ขึ้นมา ส่วนตัวเธอนั้นก็พอจะมีแผนการหาเงินหาร้อยล้านบาท แต่ไม่กล้าบอกพี่ชาย เกรงว่าจะถูกคัดค้าน

เอิ่ม... ไม่สิ ไม่ใช่เกรง เพราะถ้ารู้ พี่ชายไม่มีวันยอมเด็ดขาด มันอาจจะแผลงไปนิด ก้ากั้นไปหน่อย แต่เธอเชื่อว่าจะทำสำเร็จอย่างสวยสดงดงามแน่นอน

ชลธารสายหน้าปฏิเสศ นอกจากจะไม่ยอมเสียวังและกิจการในครอบครัวไป สิ่งสำคัญที่สุดคือเขาอยากรู้เหตุผล...อีกทั้งกลับไปอังกฤษตอนนี้ก็ไปว่าเขาจะมีงานทำ ท่านพ่อปลดเขาออกจากตำแหน่ง ตัวเขาไม่มีสิทธิ์ในกิจการของครอบครัวอีกต่อไป นอกเสียจาก...

หม่อมราชวงศ์หนุ่มทำหน้าเนือ กังขาเรื่องพินัยกรรมที่บิดาเขียนไว้ไม่น้อย

จริงหรือ...ที่ท่านจะยอมให้หวังและธุรกิจของครอบครัวตกเป็นของคนอื่น

จริงหรือ...ที่ท่านจะทอดทิ้งลูกที่รักตั้งแก้วตาดวงใจทั้งสองให้

เป็นคนไร้ที่อยู่อาศัย

“ไม่กลับ พี่เชื่อว่าท่านพ่อมีเหตุผล และผู้หญิงที่ท่านเลือกให้ก็ต้องดีพอสำหรับพี่” น้ำเสียงหนักแน่นทำให้ชลาลัยเบาใจ แม้จะไม่ได้เต็มใจ แต่ก็ดูไม่ฝืนใจจนซ้ำ

“แล้วจะรักเขาได้หรือ” คนเป็นน้องถามอุบอิบ

“รักได้สิ” คนตอบยิ้มจนเห็นฟันขาวที่เรียงตัวอย่างสวยงาม เกิดมาเขายังไม่เคยรักผู้หญิงคนไหน หากผู้หญิงคนนั้นดีจริง ทำไมเขาจะรักเธอไม่ได้ “ถ้าเขาดีพอ พี่เชื่อว่าท่านพ่อมองคนไม่ผิดหรอก”

“เห็นแล้วหรือถึงว่าดี” ชลาลัยถามงอดแงดอย่างคนหวงพี่

“ยัง แต่รู้ว่าดี” คนเป็นพี่มองอย่างรู้ทัน “ถ้าพี่รักเขา พี่สัญญาว่าจะรักหญิงเท่าเดิม ไม่น้อยลง” ให้คำสัญญาอย่างรู้ใจ เรียกรอยยิ้มนำรักรจากคนเป็นน้อง

“ดี หญิงก็สัญญาว่าถ้ามีคนรัก หญิงก็จะรักพี่ชายเท่าเดิมเหมือนกัน” หญิงสาวชบหน้ากับหัวไหล่แกร่ง แหงนหน้ามองดวงดาวบนท้องฟ้า “บ้านเราเห็นดาวไม่ชัดเหมือนที่นี้เลยเนอะพี่ชล” ดวงตางามมีน้ำคลอ ดาวนับร้อยบนม่านกำมะหยี่สีดำในคลองจักษ์เริ่มจะพร่ามัว หญิงสาวสูดกลิ่นดอกวาสนาที่โชยมากับสายลม

“หอมจังเลย บ้านนี้ปลูกต้นไม้เยอะแยะเหมือนที่วัง” นึกถึงวังน้ำตาก็พานไหวล วังที่ไม่ได้กลับไปนานหลายปี วังที่เต็มไปด้วยภาพความทรงจำในวัยเด็ก

“เอาไว้พี่จะกลับไปปลูกให้เยอะกว่านั้น หญิงก็กลับไปปลูกด้วยกันนะ”

สองพี่น้องยิ้มให้กัน การที่ไม่เคยกลับไปที่วังเลยตั้งแต่มารดาเสียชีวิต นั้นเพราะมีเหตุผลอยู่อย่างเดียวคือทำใจไม่ได้ที่ต้องกลับไปเห็นภาพในอดีตต่างๆ มากมาย ทุกวันนี้ยังนึกเสมอว่าอยากให้การตายของบิดามารดาเป็นแค่ฝันร้าย

ถึงอย่างไร...ความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ อะไรที่ผ่านมาแล้ว
ไม่เคยมีใครย้อนเวลากลับไปแก้ไขได้ ถ้าทำได้จะไม่ยอมให้มารดาลับ
เมืองไทย จะไม่ยอมมาให้บิดาใช้ชีวิตอยู่คนเดียวหลังจากที่มารดาเสีย
ชีวิต ชีวิตมันก็แบบนี้ ตราบเท่าที่มีลมหายใจก็ต้องลุกขึ้นสู้

“จะเศร้าอีกนานไหม ซลาลย์”

เป็นคำถามที่ตอบยากและกวนโมโหที่สุดในโลก หม่อมราชวงศ์
หญิงนั่งตัวตรง จิกตาเขียวขุ่น

“หญิงเล่นบทนางเอกผู้รันทดไม่ขึ้นหรอก ดับเสียเปล่า” คนเป็นพี่
บอกด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ ตาพราวระยับราวกับขบขันเสียเต็ม
ประดา “มาหาทางช่วยพี่ให้ผ่านบททดสอบดีกว่านะ คุณหญิงกำกั้น”

เฮ้อ...ก็อย่างนี้ทุกที นี่ละคุณชายชลธาร คนกำลังซึ้ง ชอบขัดคอ
กันเรื่อย

“ทำเป็นเอาบททดสอบมาอ้าง จริงๆ แล้วอยากเห็นตัวจริงใจจะ
ขาดละซี” หญิงสาวว่าประซดให้หนึ่งดอก รู้หรือกว่าเห็นรูปปรับปริญญา
ที่ข้างฝาบ้านแล้วตะลึง หน้าตาแฉล้มเครื่องหน้ากระจุ่มกระจิมน่ารัก
เอาการทำให้พี่ชายเธออึ้งไปพักใหญ่ อึ้งนานไม่นานก็มีเสียงกระแอม
กระไอของผู้ใหญ่ขัดจังหวะ

อินเลิฟ แหม...ดูท่า ‘อูบาย’ ของท่านพ่อจะได้ผล จับลูกชาย
คลุมถุงชนกับผู้หญิงหน้าตาสวยใช้ได้ คุณสมบัติของอีกฝ่ายก็ไต่ย่อย
อายุแค่อีสิบสองปี จบตั้งปริญญาโท แถมตอนนี้ยังทำงานเป็นอาจารย์
พิเศษสอนในมหาวิทยาลัยในจังหวัดอีกด้วย เกียรตินิยมที่เปะอยู่ข้างฝา
ทำให้เธอร้องอือหืออยู่ในใจทีเดียว เก่งไต่ย่อย...คนที่จับเท่ากันและ
ได้เกียรตินิยมมาเหมือนกันชื่นชมว่าที่พี่สะใภ้ในใจ

ชลธารยิ้มรับน้อยๆ นึกถึงสาวหน้าตาน่ารักที่สามารถหยุดลม
หายใจเขาได้ชั่วขณะ เป็นครั้งแรกในชีวิตจริงๆ ที่เขามองผู้หญิงนาน
ขนาดนี้ แถมยังมองรูปอีกต่างหาก เหมือนมีบางอย่างดึงดูดเอาไว้

“คิดแผนให้พี่ผ่านบททดสอบมา” ตาคู่คมฉายแววเจ้าเล่ห์ ถึงชลาลัยไม่ช่วย เขาก็ต้องฝ่าฟันเพื่อให้ได้พบกับเธอผู้นั้นจนได้

ผู้หญิงอะไรทำให้เขาสัมเลือนความขุ่นเคืองเรื่องพินัยกรรมไปจนหมด ตอนนี้อากแต่จะเอาชนะว่าที่พ่อตาที่ชอบจ้องมองเขาจนหนวดกระดิกขึ้นมาตึงๆ

“หือ...จริงจิงนะเนี่ย” คนเป็นน้องว่าพลางยิ้ม เบาลใจที่พี่ชายมีเป้าหมายขึ้นมาบ้าง ไม่ใช่สักแต่ว่าจะรักษาวังอันเป็นที่รักและธุรกิจของครอบครัว

อุเหม่...ยายลูกตานั้นเป็นแม่มดหรือเปล่านี่ ถึงได้ชักนำใจผู้ชายใจแข็งที่มีชื่อเป็นสายน้ำ ทว่าชลธารสายนี้ไม่ได้เย็นสดชื่นดังชื่อสักนิด ออกจะเยือกเย็นเกินไปในยามปกติ และร้อนแรงดังลาวาเมื่อโกรธ

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ประดิษฐ์ขึ้นบนใบหน้าส่งผลให้ดวงตาวานซึ่งเบิกกว้างขึ้น แบบนี้เขาเรียกกรักกันได้หรือเปล่าหนอ

เอ...แต่ว่ารักแล้วหรือ ทำตาลอยๆ ยิ้มเจ้าเล่ห์แบบนี้ ท่าจะเรียกว่าถูกใจมากเสียกระมัง

ชลาลัยนั่งมองคนที่ไม่เคยชายตามองผู้หญิงคนไหน ต่อให้สาวสวยกว่าในรูปก็ไม่เคยมอง ดูท่าลูกสาวผู้ใหญ่เสียจะมีของดี ถึงได้ทำให้ชลธารสายนี้บอบอุ้มไม่เยือกเย็นดังเช่นเคย...

ทางฝั่งสาวน้อยตากลม เจ้าของดวงหน้าน่ารักกำลังนั่งมองดาวอยู่ที่ระเบียงหลังบ้าน ‘บ้านสายน้ำ ’ ซึ่งเจ้าของบ้านเพิ่งจากไปด้วยโรคมะเร็ง ตอนนี้เธอมาอยู่ที่นี่เป็นการชั่วคราวแถมยังจุกละหุกมากเนื่องจากเมื่อตอนเย็น จู่ๆ พ่อผู้ใหญ่ก็วิ่งมาบอกให้เธอเก็บตัวอยู่ที่นี้ โดยมี มะกอก เด็กชายวัยสิบสองกับแม่ไสวอยู่เป็นเพื่อน

“เฮ้อ...” คนนั่งมองดาวถอนหายใจเมื่อคิดถึงเจ้าของบ้านที่เพิ่ง

จากไป เธอเดินทางไปร่วมงานศพ ได้พบเห็นเจ้าใหญ่นายโตหลายคน ตอนที่รู้ว่า ‘ลุงที’ ของเธอเป็นถึงหม่อมเจ้าเธอตกใจแทบแย่ ยิงดีที่พอกับแม่บอกว่าลุงทีอยากใช้ชีวิตเป็นสามัญชนเฉียบๆ เพื่อมองลูกๆ ของท่านเติบโตและคิดถึงภรรยาที่จากไป

รูปครอบครัวหลายรูปยังคงติดบนผนังบ้านไม้หลังขนาดกลาง เช่นเคย บ้านหลังนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อสิบสองปีที่แล้วหลังจากที่หม่อมของท่านเสียไปเพียงไม่ถึงปี วิทยาพรไม่เคยเห็นตัวจริงของลูกๆ ลุงที แต่ลุงมักจะนำรูปลูกชายลูกสาวมาอวดให้ดูเสมอ

ใบหน้าจิ้มลิ้มแดงก่ำ...หม่อมราชวงศ์ชลธาร กุลวารี ลูกชายคนโตของลุงเป็นชายร่างสูงกำยำผิวขาว ใบหน้าเหมือนภรรยาของลุงอย่างกับแกะออกมาจากพิมพ์ ดวงตาสีดำสนิทของเขามักดึงดูดสายตาเธอให้จ้องมองอยู่นานๆ เสมอ นาน...จนบางครั้งลุงแอบเชื่อว่าตกหลุมรักลูกชายท่านแล้วหรือ หน้าซำยังพูดเล่นอีกว่าจะยกให้ แต่เธอค้ำหน้าชนฝาว่า ‘ไม่อ้าวว’

ถึงวันนี้ก็ยังคัดค้านอยู่ แม้ตอนก่อนที่ลุงสิ้น เธอจะเผลอรับปากไปแล้วว่าจะแต่งงานกับลูกชายท่าน แหม...ก็ตอนนั้นมันจนตัว คนจะสิ้นลมอยู่ตรงหน้า อยากรู้จะได้อะไรเธอก็รับปากไว้ก่อน ไม่เคยคิดว่าลุงจะเสสบันถึงขนาดร่างพิธีกรรมพิลึกพิลั่นทิ้งไว้ ที่รู้เพราะลุงเขียนจดหมายบอกไว้

ก่อนหน้านี้ ลุงฝากกล่องไม้ฉลุลายไทยลวดลายสวยไว้กับเธอ บอกว่าลุงตายเมื่อไรให้เปิดออกดู ตอนนั้นเธอได้แต่หัวเราะ รู้สึกเหมือนจันทโครพได้ผอบมาไว้ในมือ ไม่คิดว่าแค่ไม่กี่เดือนต่อมา ลุงก็ตายไปจริงๆ

เนื้อความในจดหมายช่าง...น่าหมั่นไส้นัก! ทั้งขอร้องและลำเลิกบุญคุณแบบที่เล่นที่จริง ซึ่งทำให้เธอนี้ก็ละอายนกเกรรธอยู่มากโข เกมยังพูดด้วยว่าถ้าอยากเห็นลูกชายลูกสาวอันเป็นที่รักของท่านกลายเป็น

เป็นคนไร้บ้าน ไม่มีเงิน แถมทำยด้วยว่าบางทีคุณหญิงชลาสัยที่เคยใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเพื่ออาจจะผูกคอตายหนีอาย ก็ให้เธอปฏิเสธการแต่งงานไปเสีย ลูกๆ ของท่านจะได้กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว

ถ้าไม่เห็นแก่ความผูกพันที่มีต่อกันมาถึงสิบสองปี เธอจะปฏิเสธไปตั้งแต่ได้อ่านเนื้อความในจดหมายเลย มีอย่างไหนจับลูกคลุมถุงชนยกวังและสมบัติมาต่อรอง และสุดท้ายคนที่ช่วยที่สุดก็เป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเธอ... ฟู่นเซิดผู้นำสงสาร

หญิงสาวเคยมีความคิดแผลงๆ อยู่หลายครั้งว่าอยากจะไปหาหมอผี คนทรงเพื่อติดต่อสอบถามถึงเนื้อความในจดหมายกับลุง แต่แหม...มันออกจะเป็นความเชื่อที่เหลวไหลไปบ้าง ถ้ามีใครรู้เข้า อาจครหาว่าเธอมงายก็เป็นได้ มีอย่างไหน คนตายไปแล้วยังปลุกขึ้นมาให้พูดด้วย

“เฮ้อ...” หญิงสาวถอนหายใจแรงๆ อีกครั้ง การที่พอรีบบอกให้เธอมาพักอยู่ที่นี้ อาจเป็นเพราะพวกเขาคงมาถึงแล้ว

ดวงตากลมโตมองรอบๆ ตัวบ้านที่มีไฟดวงเล็กประดับเพื่อให้แสงสว่าง ตรงที่เธอนั่งนี่คือระเบียงหลังบ้านที่มีน้ำตกไหลผ่าน “ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วยนะ” หญิงสาวพึมพำอยู่คนเดียว กลิ่นหอมของดอกประยงค์ไม่ได้นำพาให้ความสดชื่นแต่อย่างใด

หญิงสาวยังคงมองไปที่ตัวบ้าน บ้านไม้ที่ลุงที่บอกว่าสร้างจากภาพวาดส่งครูประจำชั้นของลูกสาวท่านในสมัยเรียนชั้นอนุบาล ซึ่งคุณหญิงชลาสัยตัวน้อยเคยขอท่านพ่อว่าอยากมีบ้านหลังเล็กๆ แบบนี้ อยู่ริมน้ำตก

ส่วนคุณชายชลธราชที่แก่กว่าน้องสาวหลายปี บอกอยากมีระเบียงหลังบ้านกว้างๆ เพื่อนอนดูดาวและฟังเสียงน้ำตก ลุงที่เลยมลอมรวมจินตนาการของลูกทั้งสองออกมาเป็น...บ้านไม้หลังขนาดกลางที่มีห้องนอน ห้องครัว และห้องน้ำอย่างละหนึ่ง พื้นที่ภายในบ้าน

ที่เหลือปล่อยให้ห้องโถงเพื่อรับแขก ซึ่งก็ไม่ค่อยมีแขกคนไหนได้รับเชิญให้เข้ามา นอกจากครอบครัวของผู้ใหญ่เสีย

“พี่ตาลฯ” เสียงมะกอกเอะอะไว้วายมาก่อนตัว เด็กชายวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหาลูกพี่

“อะไร” รยาพรทำเสียงเบือหน่ายเมื่อโดนดึงจากภวังค์

“มาแล้วๆ คุณๆ ในรูปมาถึงบ้านพ่อผู้ใหญ่แล้วพี่”

คิ้วโก่งเล็กขึ้นก่อนหญิงสาวจะพยักหน้า ไม่แสดงอาการตื่นเต้นแต่ใจเต้นโครมครามจนอกแทบระเบิด

“อ้อ...”

“อ้อ? แค่อ้อนะหรือ ผัว เอ๊ย! ว่าที่สามีมาทั้งที เอ๊ยย!” มะกอกกระโดดผลุงแผ่นแนบไปอีกด้านเมื่อทำบอบบางวาดใส่อากาศหวังจะทำร้ายตน “แหม ล้อเล่นหน่อยเดียว ทำจริงจึงไปได้พี่ตาลนะ” เด็กชายหัวเราะแหะๆ ตบท้าย

รยาพรชี้หน้าไฉ่ตัวแสบ “อย่ามาทะเลาะนะ เดี่ยวเจอมะ헨ง”

“โธ๊ย! กลัวแล้วจ้า บอกแล้วไงว่ามะ헨งนะขอเก็บไว้เป็นชื่อน้อง พี่ชื่อมะกอก น้องชื่อมะ헨ง ใกล้เคียงไม่มี ฮ่าๆ” คนพูดระเบิดเสียงหัวเราะเมื่อเห็นอีกคนทำหน้าปูเลียน

“ไปไกลๆ ไฉ่ลูกกรอก” หญิงสาวเอ่ยปากไล่ส่งๆ หันหน้ามองไปทางอื่น อดคิดถึงคนที่เพิ่งมาถึงไม่ได้ เขาจะว่ายังไงบ้างที่ต้องแต่งงานกับเธอ หญิงสาวถอนหายใจพรีด ถ้าเป็นเธอคงโกรธนำดู...

“โหย...โกรธที่ไร มะกอกกลายเป็นลูกกรอกทุกทีเลย” ตัวแสบของพี่ลูกตาลบ่นริมฝีปากพร้อมทำหน้าที่ประจบ “ตอนบั้นจรรย์านผ่านร้านเจ้หวาน เห็นพวกพี่เบิร์ดกำลังก๊งเหล้ากันอยู่ พี่เบิร์ดถามถึงพี่ด้วย”

อารมณ์ที่ขุ่นมัวอยู่แล้วยิ่งขุ่นขึ้นไปอีก เมื่อได้ยินชื่อ ‘โรเบิร์ต’ หรือ ‘ไฉ่เบิร์ด’ ขาใจประจำหมู่บ้านที่ชอบบังคับให้ใครๆ เรียกชื่อตัวเองเหมือนฝรั่งมังค่า แถมบางที่ยังกดขี่ให้ลูกน้องออกเสียงเบิร์ดให้มี

‘รอรือ’ ควบกล้ำ เธอเคยลองเรียก แต่ก็ไม่เห็นจะทำได้สักครั้ง ลูกน้อง
โรเบิร์ตเองก็ไม่มีใครทำได้ สร้างความขุ่นเคืองให้ลูกพี่ยี่นั๊ก

“ฝากความคิดถึงมาให้ด้วย”

ขวับ...หนังสือเล่มบางลอยหวิวกลางอากาศ

“เขี่ย...พีตาลเล่นแรงงง” มะกอกก้มหลบทันอย่างเส้นยาแดง
ผ่าแปด ลูกหวับป้อยๆ รวากับกำลังเรียกขวัญตัวเอง หน้าตาเอาจริงของ
หญิงสาวทำให้เด็กชายไม่กล้าล้ออีก จะว่าล้อก็ไม่ถูก ก็พีโรเบิร์ตฝาก
มาบอกจริงๆ นี่นา นี่ขนาดยังไม่ได้ขยายคำพูดให้ฟังเลย ไอ้มะกอกก็
เกือบโดนจับไปทำลูกกรอกเสียแล้ว

**คนที่โดนกล่าวถึงตอนนี้กำลังนั่งกึ่งเหล้าสรวลเสเฮฮาอยู่
ที่ร้านค้ำกลางหมู่บ้าน “น้องหวานจำ เอากับแกล้มมาให้พีโรเบิร์ต
หน่อยเร็ว...”**

หวานใจ ลูกสาวเจ้าของร้านขายของชำได้แต่สายหน้า ค้อนปะ
เหล็กปะเหล็กก็ให้อย่างแรงแงอน

“ทำไมไม่เรียกน้องลูกตาลมาทำให้เล่า” ต่อว่าทั้งที่ตัวเป็นเจ้าของ
ร้าน “เมื่อตะกี้ยังเห็นฝากความคิดถึงไปกับไอ้มะกอกมัน” หญิงสาว
สะบัดก้นเดินเข้าไปในครัวหลังร้าน ที่ร้านขายของชำก็จริง แต่เพราะ
ขายเหล้ายาด้วยจึงต้องทำกับแกล้มให้ขาใหญ่บางคนที่มานั่งกินตรง
แคร่ไม้ไผ่ได้ต้นมะยมหน้าร้านด้วย

“แหม...ทำเป็นน้อยใจไปได้ พี่มีน้องหวานคนเดียวหน้า อี๊ก...”
เธอออกมาก่อนจะหัวเราะว่า หันไปกระซิบกระซาบกับลูกน้อง “กูนี่
ฮอตจริงๆ ผู้หญิงเม่งรุ่มรัก” คนพูดหัวเราะในลำคอจนไหล่ไหว นั่งขัด
สมาธิแล้วตบเข่าขาด เมื่อลูกน้องผลัดกันชมความหล่อของตนซึ่งเป็น
ลูกชายคนเดียวของพ่อกำนันดินแห่งบ้านโคกอีเม้ง

“ก็พีโรเบิร์ต เอ๊ย พีโรเบิร์ต” กระดกลิ้นร้อรือ “หล่อที่สุดในโคก-

อึ้งแห่งนี่ใจจะ สาวๆ ถึงได้รุมตอม อึ้ง! รุมรัก”

เจ้าตัวหัวเราะชอบใจ...

“ไอ้ลอย เอ็งมันรู้ใจข้า” ตบไหล่คนสนิทดังป้าบๆ “กูรู้หรือก่อน
มึงไม่ต้องเสริม เดียวน้องหวานจะถอนตัวจากกูไม่ได้”

หวานใจแค้นแดงกำส่งค้อนน้อยๆ เดินสะบัดหน้าเข้าบ้านหลัง
จากวางจานถั่วทอดแล้ว อย่างนี้ทุกทีสิน่า เมาแล้วอะไรก็น้องหวานๆ
ตอนไม่เมาเห็นเรียกหาแต่ลูกตาลๆ หญิงสาวหยุดเดิน หันมาจิกตา
มองลูกชายกำนัน

“สักวันเถอะ อีหวานคนนี้จะไปเป็นสะใภ้ของพ่อกำนันให้ได้”

เป็นที่รู้กันดีว่าโรเบิร์ตมักพูดคุยกับเธอเหมือนหมาหยอกไก่
เท่านั้น ไม่ได้จริงจังอะไร คนที่ลูกชายกำนันจริงจังนั่นคือรยาพร ลูกสาว
ผู้ใหญ่เสือต่างหาก รักชอบมาแต่ไหนแต่ไร เพราะลูกสาวผู้ใหญ่ขึ้นชั้น
ชื่อว่าน่ารัก รยาพรเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับเธอมาตั้งแต่เด็ก แต่พอจบ
มัธยมปลายหญิงสาวสอบติดมหาวิทยาลัยชื่อกิ่งของเมืองไทย
จำต้องเดินทางไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ไปเรียนแค่ห้าปีก็กลับมาพร้อม
ปริญญาสองใบ

ห้าปีที่รยาพรไม่อยู่ โรเบิร์ตก็เที่ยวไล่เที่ยวจับเธอทุกเย็นย่ำ จวบ
จนลูกสาวผู้ใหญ่เสือกลับมาบ้าน ไอ้พี่เบิร์ตคนโก้แห่งโคกอีเม็งก็กลายเป็น
คนอื่น ได้แต่หยอกบ้างแต่ลับหลังผู้คน

“เธออะ” หวานใจสะบัดหน้าหนีอย่างเคียดแค้น จากที่เคยเป็น
หนึ่ง เดียวนี้ต้องกลายเป็นสอง...

หญิงสาวเชิดหน้าแล้วต้องยิ้มเมื่อคิดถึงเรื่องที่เพื่อนสาวเอามา
เล่าให้ฟัง ว่ามีหนุ่มหล่อหน้าลากมาบ้านผู้ใหญ่เสือ ริมฝีปากสีแดงฉ่ำยิ้ม
ถ้าหล่อกว่าไอ้พี่เบิร์ตละก็ อีหวานจะปาไอ้พี่เบิร์ตทิ้งแบบไม่ยั้งดี เหมือน
เพลงลูกทุ่งของ สาว สมภาร ที่ร้องว่า...

ป่าผ่าชะบ้อ ป่าชะบ้อๆ ล้าลา...

คนที่กำลังกังวลเห็นท่าทางอารมณ์ดีของสาวหวานใจก็นึก
แปลกใจ

“น้องหวานมันอารมณ์ดีอะไร ทุกที่เห็นพี่เบิร์ดพูดถึงลูกตาลมีแต่
โมโห”

โรเบิร์ตที่เคี้ยวถั่วทอดแห้งตามองหวานใจที่เดินเซิดหน้าเข้าบ้าน

“ไม่รู้ไม่ต้องไปสนใจมันหรอก” ปากบอกไปอย่างนั้น แต่ยังไม่
ละสายตากลับมา...

3

บททดสอบ

เสียงไก่ขันทำให้ชลาลย์พลิกตัวบนฟูกอย่างเกียจคร้าน นานแล้วที่ไม่ได้ตื่นเช้าแบบนี้ เหลียวมองไปยังฟูกข้างตัวก็เห็นว่าไม่มีคนนอนอยู่แล้ว หม่อมราชวงศ์หญิงลุกขึ้นพับผ้าห่ม หยิบผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน เรือนหลังนี้ไม่เพียงแต่ใหญ่ แต่สะดวกสบายยิ่งนัก มีห้องน้ำในตัวแบบนี้ถูกใจเธอนักแล ไม่ต้องไปใช้ร่วมกับคนอื่น รอยน้ำทำให้หญิงสาวรู้ว่าพี่ชายคงเพิ่งใช้เสร็จใหม่ๆ

ในขณะที่น้องสาวกำลังอาบน้ำอย่างสุขสบายใจ คนพี่อย่างชลธารก็กำลังโดนบททดสอบแบบไม่รู้ตัว ใบหน้าขาวบัดนี้ซีดเขียวจนเห็นได้ชัด ผิดกับผู้หญิงใหญ่เสื้อที่ผิวปากอัมเพลงอย่างอารมณ์ดี

“เฮ้อ ไปซี้ เข้าไปเก็บไข่ออกมา” คนที่กำลังเข็ดขยี้ให้ไก่ชนตัวโปรดซี้ไปยังเล้าไก่ที่ตั้งอยู่ห่างออกไป ปากหนากดคลิกเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทางเหยาะแหยะของหนุ่มเมืองนอก

ทันทีที่หม่อมราชวงศ์หนุ่มเหยียบย่างเข้าไป แม่ไก่ขันกระโดดกกระต๊ากแตกตื่น เหงื่อเม็ดเล็กเม็ดน้อยผุดพวยขึ้นบนหน้าขาว ชลธารใช้หลังมือปาดเหงื่อ เขาไม่เคยกลัวไก่และไม่เคยเก็บไข่ไก่เช่นกัน ขบگرامหนาเข้าหากันอย่างเจ็บใจที่ผู้หญิงเสื้อคิดบททดสอบบ้าๆ นี้

ขึ้นมา

เก็บไข่ไก่ไม่ได้แล้วคุณสมบัติลูกเขยเกรดพรีเมียมของเขาจะลดลงหรืออย่างไร หม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่ได้เยอหยิ่ง แต่รู้ถึงขีดความสามารถของตัวเอง ต่อให้ไม่มีสมบัติของบิดา เขาก็สามารถสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองได้

ดวงตาคู่คมมองแม่ไก่ที่กำลังนั่งกกไข่ในรังอย่างหวาดระแวง มันไม่ได้มีแค่ตัวเดียว แต่มีอยู่ถึงเจ็ด แต่ละตัวต่างแยกย้ายจับจองกันทำรังจากกองฟางที่เจ้าของบ้านเอามาโปรยไว้ ที่สำคัญ ตอนนี้อยู่ตัวต่างมองเขาด้วยสายตาระแวดระวังภัย ให้ตาย...เขาเริ่มจะกลัวมันแล้ว!

สายตาดิจิหวงแหนยังผลให้ชายหนุ่มเก๋ๆ กังๆ คิดว่าถ้าเอ้อมมือไปหยิบไข่มันจะใช้ปากจิกมือเขาหรือไม่ ครั้งแรกในเล้าไก่และการเก็บไข่ทำให้คุณชายชลธารถึงกับใช้หลังมือปาดเหงื่อ เคยแต่จับปากกาจับเมาส์ ไม่นึกว่าตัวเองจะตกอับจนต้องมาเก็บไข่ไปทอดกินเหมือนนางเอกในละคร ซึ่งในตอนนี้เขาคงกำลังสวมบทนางเอก ส่วนพระเอกก็มีลูกโหดๆ ไว้นวด ขอบเลี้ยงไก่ ที่สำคัญชอบทรมานคน!

“เฮ้ย เมื่อไหร่จะได้กินข้าวเช้าละนี่ มัวแต่กลัวอยู่นั้นแหละ พวกผู้ดีนี่เหาะเหยะกว่าที่คิดไว้เสียอีก” เสียงผู้ใหญ่เสื้อตะโกน โดยมีไอ้โต้งโคงคอปรับเป็นลูกคู่

ชลธารได้แต่ถอนหายใจ มองมือขาวๆ ของตนเองที่ไม่แน่ว่ามันอาจจะมีแผลในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ครั้นหันไปเห็นสีหน้าว่าที่พ่อตาซึ่งกำลังมองมาอย่างคนอารมณ์ดีเขาจึงต้องเก็บสีหน้าไม่พอใจเอาไว้ขณะเดียวกันสมองอันชาญฉลาดก็เริ่มประมวลผล

คนอย่างผู้ใหญ่เสื้อเป็นคนจริง ถ้าเขาไม่ทำตามก็อาจกลายเป็นข้ออ้างได้ว่าเขาขาดคุณสมบัติของลูกเขย และนั่นคงเป็นหายนะสำหรับเขา

นอกจากจะไม่ได้เป็นลูกเขย แม้แต่หน้าลูกสาวผู้ใหญ่เสื้อก็คง

ไม่อนุญาตให้เขาได้เจอ!

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเริ่มจดจำรายละเอียดคุณสมบัติที่ว่าที่พ่อตา ผู้ใหญ่เสียชอบไปทชน มีตัวโปรดอยู่หนึ่งตัวคือ ‘ไอ้เสือโคร่ง’ เชิงจัด กัดแหลก แข็งจริง...ตัวนี้รักถึงขนาดปลุกเพิงให้อยู่ กางมุ้งให้นอน แถมมีคณนอนเฝ้าอีกต่างหาก

เสียงไก่ร้องดังแตกตื่นไปทั่วแล้วเมื่อมือขาวเอื้อมไปหยิบไข่ใส่ตะกร้า ไม่นานก็เก็บจนหมด ชลธารทำแบบทดสอบแรกผ่านฉลุย แลกกับเลือดเพียงเล็กน้อย นั่นเพราะแม่ไก่ตัวสุดท้ายตกใจจนหันมาจิกหลังมือ ได้เลือดมานิดหน่อยแล้วยื่นตะกร้าให้ว่าที่พ่อตา

“วางไว้ก่อน ไปหยิบผ่านั้นมาสิ” ผู้ใหญ่เสียสั่งแบบไม่มองหน้า ขณะนั่งยองๆ อยู่หน้าเตาไฟแล้วยื่นไอ้เสือโคร่งลูกรักให้ “เช็ดหน้าให้ลูกข้าหน่อย”

คนที่เพ็งโดนแม่ไก่จิกหลังมือมาถึงกับมือสั่น จะแปลกอะไร... ยามที่เราถูกอะไรทำร้ายมาหมาดๆ ก็ยอมกลายเป็นธรรมดา เมื่อมาเจอสปีชีส์เดิมแต่บึกเบ้มกว่ายิ่งทวีความกลัวมากขึ้น

ชลธารสบตากับเสือโคร่ง แอบคิดพิเรนทร์ว่าถ้าเอาไปต้มยำจะแซ่บเหมือนที่เคยกินหรือเปล่า ได้ข่าวว่าตัวนี้ราคาเป็นแสน ไหนจะตัวอื่นที่ลูกน้องผู้ใหญ่กำลังเช็ดหน้าให้อีก ราคาหลักหมื่นทั้งนั้น ชายหนุ่มเหลือบมองป้ายไม้ซึ่งเขียนด้วยตัวหนังสือสีขาวที่ห้อยติดตอไม้

เสียเหงื่อเพราะไก่ ดีกว่าเสียเวลาเพราะยาเสพติด

...อินเทรนด์กับเขาด้วย

ชายหนุ่มทำตามคำสั่งทุกอย่าง จนล่วงเข้าเวลาสาย ผู้ใหญ่เสียจึงชักชวนออกไปดูนาซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวบ้านสักเท่าใด

คนที่โดนใช้ให้เช็ดหน้าไก่ กวาดบ้านไก่ ใช้หลังมือเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก...จะเป็นลูกเขยผู้ใหญ่เสียไม่ง่ายเลยจริงๆ

“เอาไอ้เสือโคร่งไปใส่สุ่มไว้ แล้วไปล้างหน้าล้างตา ข้าจะไปรอ

ที่แคร์หน้าบ้าน” ผู้ใหญ่เสือที่ใครๆ ต่างรู้จักเดินผิวปากเอาผ้าขาวม้า พาดบ่าไปหน้าบ้านอย่างอารมณ์ดี

ดวงตาคมของราชินิกุลหนุ่มชายแววเจ้าเล่ห์ ดูท่าเขาจะเจอบททดสอบบทใหม่อีกแล้ว ถ้าขึ้นยังยอมต่อไปแบบนี้เรื่อยๆ ดูท่าอีกฝ่าย คงได้ใจ แบบนี้ต้องหาอะไรมาขัดใจเสือบ้าง

อะไรหนอ...ปราบพยศเสือได้

คำตอบคือลูกตาลแสนหวานนั้นอย่างไรเล่า!

“อีกวันลูกตาลจะกลับครบพอ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิง คำถามขณะที่เดินตามว่าที่พ่อตาตั๋ยๆ เขายิ้มกว้างอวดโรฟันขาวและ ลักยิ้มทั้งสองข้าง

ผู้ใหญ่เสือตาลูกกวาด เสือที่กำลังจะโกรธมองตาค้างเมื่อเห็น ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ก็มันน่ามองน้อยเสียเมื่อไร ยิ้มที่เหมือน สายน้ำเย็นกระตุกหัวใจคนมองไม่น้อย

“ไม่รู้!” เสือว่ายน้ำไม่เก่งได้แต่เดินฮึดฮัดนำหน้า ความโกรธ แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ โกรธที่ตัวเองใจอ่อนยวบเมื่อเห็นรอยยิ้มจริงใจ จะเป็นเพราะความเอ็นดูที่มีอยู่ก่อนพบหน้าหรืออะไรก็ตาม แต่ตอนนี้เขา จะต้องเก็บมันฝังไว้ให้ลึก

“ผมอยากเจอหน้าว่าที่เจ้าสาว ผมว่าเราควรได้ทำความรู้จักกัน ก่อนแต่งงาน” คลื่นน้ำยังสาดซัดไม่เลิก

เสือ (ตุ) ถึงกับสาลักน้ำ ด้วยเพราะไม่เคยมีใครเตือนว่าหม่อมราชวงศ์หนุ่มมีมุมนี้อกับเขาด้วย ก็ไหนว่าเคร่งขรึม ถือตัว ไม่ค่อยพูด ค่อยจากกับใครใจแล้ว แต่ไอ้ที่อยู่ตรงหน้ามันเพลย์บอยซัดๆ

คนสูงวัยกว่าหยุดยืนบนคันนา กวาดสายตามองทุ่งนาอันกว้างใหญ่ไพศาล ต้นข้าวกำลังตั้งท้องเขียวขจีไปทั่วทุกหวัระแหง

“หอยเชอร์รี่กับหญ้ามันขึ้นเยอะ” ปรายตาไปยังหอยที่มีอยู่เพียง

น้อยนิดและหญ้าที่ขึ้นแซมบ้างแต่ก็ไม่มาก “เก็บมันออกให้หมด ข้าว มันจะได้สมบูรณ์กว่านี้” เสือเกือบจมน้ำผุดขึ้นมาผาดบนผิวน้ำอย่างสวยงาม

ชลธารเบิกตากว้างมองผืนนาเขียวขจีกว้างใหญ่ ก็ไร้กำหนด...
ดูจากอาณาเขตที่ไกลสุดลูกหูลูกตาน่าจะหลักสิบหรือเข้าหลักร้อย

“ทำเสร็จเมื่อไหร่จะยอมให้เจอลูกตาล”

เสือตะกายน้ำขึ้นฝั่งไปแล้ว ทิ้งให้สายน้ำเย็นฉ่ำร้อนระอุขึ้น
เนื่องจากโดนแสงแดดแผดเผา คนที่เดินหนีกลับบ้านไปอย่างสบายใจ
เจ็บไม่ได้อยู่รอเห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ชลธารจ้องหยอเชอริและหญ้าที่ขึ้นแซมอยู่เพียงนิดบริเวณที่
ผู้ใหญ่เสือชี้เมื่อสักครู่ด้วยตาเป็นประกาย

ยามตะวันขึ้นตรงหัว เสียงเอะอะดังขึ้นที่หน้าบ้านผู้ใหญ่

เสือ ลูกบ้านนับสิบยื่นออกันที่ประตูทางเข้าบ้าน สีหน้าแต่ละคนล้วน
แต่กังวล

“ผู้ใหญ่เสือๆ” หนึ่งในนั้นตะโกนเรียกเจ้าบ้าน

“มาทำอะไรกันพวกเอ็ง” เจ้าบ้านนุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียว ประแบ็ง
เสียดายพร้อยเต็มตัว ยืนหน้าออกมาทางระเบียง

“ฉันจะมาถามว่าผู้ใหญ่ให้คนไปถอนข้าวออกจากรนาทำไม มัน
กำลังตั้งท้องไม่ใช่หรือ”

“เฮ้ย! เมื่อไหร่ ข้าไม่ได้สั่ง” ผู้ใหญ่เสือแย้งเสียงหลง

“ไม่ได้สั่งอะไร ให้อุ่นม่น้ำห่อนั่นมันไปตามคนมาช่วยอยู่ พวก
ฉันแปลกใจเลยมาถามผู้ใหญ่ก่อน” คนที่กำลังจะไปรับจ้างถอนข้าว
ด้วยบอก

“ไม่มีเสียงตอบรับจากเจ้าบ้านนานทีเดียว ก่อนจะ...”

“อ้ากกก!...ไ้คุณชาย!” คนสูงวัยวิ่งตึงๆ ลงจากเรือน จ้าอ้า

ตรงไปยังนาข้าวที่อีกไม่นานก็จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว

รถเก็บเกี่ยวและรถไถติดเครื่องรอก ขณะที่ถูกบ้านหลายคน
ปักหลักรออยู่นานา ทำเอาผู้ใหญ่เสียใจถึงกับเป็นลมหงายหลังตั้งทั้งที่ยังไม่เห็นสภาพนาของตนเพราะรถบังเอาไว้ ชาวบ้านที่เดินตามมาต่างวิ่งเข้าไปประคองผู้ใหญ่เสียเอาไว้

หิวตาของคนที่ทำนามาตั้งแต่เรียนจบร้อนผ่าว เมื่อภาพอันน่าสยดสยองผุดพราย ใจ...นาที่รัก ข้าวเจ้าพ่อขอโทษ นึกถึงสภาพนาที่ร่อยไร่แล้วก็ป็นลมล้มพับไปอีกรอบ ลูกบ้านหลายคนจึงห้ามผู้ใหญ่ไปพักได้ร่มไม้

“คิดยังไงถึงจะตัดต้นข้าวที่กำลังตั้งท้องทั้ง ผู้ใหญ่”

คนเพิ่งฟื้นขึ้นมาอีกรอบทำปากพะงาบๆ หัวงจะปฏิเสธ และไม่กล้ามองไปยังผืนนา

“นี่ยังตื่นที่ว่าที่ลูกเขยพ่อผู้ใหญ่คัดค้านเอาไว้ ไม่งั้นพวกฉันเอารถลงไปลุยแล้ว”

เสื่อกำลังจะขาดใจตายเหมือนได้อากาศหายใจ ลูกขึ้นนั่งพร้อมเหลียวมองไปยังผืนนากว้างใหญ่ที่ยังอยู่ดี มองเลยไปยังว่าที่ลูกเขยที่ชาวบ้านพากันกล่าวขานถึง

ชลธารยิ้ม ในมือมีถังที่ใส่หอยเชอร์รี่กับต้นหญ้าอีกกำมือ

“เอ๊กกก!...ข้าวกูยังอยู่”

เป็นลมไปอีกแล้ว...

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเห็นดังนั้นจึงละจากงาน รับอาสาแบกว่าที่พ่อตากลับบ้านเอง ไกลออกไปมีสายตาสองคู่จับตาเฝ้ามองตั้งแต่เข้าจนกระทั่งป่วย

“แฟนพี่ตาลโคตรแสบ แบบนี้ปราบพ่อผู้ใหญ่ได้แหงๆ”

รยาพรหันมาค้อน รู้สึกเป็นห่วงพ่อที่เป็นลมล้มพับอยู่เป็นพักๆ

แก้มนวลแดงปลั่งเมื่อเห็นสภาพการแต่งตัวของพ่อ มีอย่างไหน
นุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียววิ้งโทองๆ มาหนา ปานนี้ลูกบ้านคงได้เอาไปพูดคุยกัน
สนุกเสีย

“เขาไม่ใช่แฟนพี่ แต่คนรู้จักก็ยังไม่ได้เป็น” หญิงสาวแย้งหน้า
แดงกำ

“คุณเขาหล่อเนอะพี่ตาล” มะกอกทำตาลอย...“หนึ่งล่ำ แต่
เอ๊ะ!...นั่นใช่พี่หวานหรือเปล่า” เด็กชายชี้มือไปยังสาวร่างอวบที่กำลัง
เดินถือร่มตามหนุ่มหล่อที่มาวันแรกก็ทำเอาสาวๆ ในหมู่บ้านแตกตื่น
ตั้งแต่เข้ามีแต่คนพูดถึงเรื่องชายหนุ่ม

“ใช่ ยายหวานจริงๆ ด้วย”

เกิดความรู้สึกแปลกๆ เล่นแปลบไปทั่วร่าง ใจมันร้อนๆ เมื่อเห็น
ภาพหวานใจคอยเดินถือร่มตามชลธารที่กำลังอุ้มผู้เป็นพ่อกลับบ้าน
คิ้วโก่งขมวดมุ่น บัดความรู้สึกบ้าๆ ออกจากใจ ระบายเดินกลับบ้าน
โดยทิ้งระยะห่างจากกลุ่มคนด้านหน้า ถึงหน้าบ้านแล้วก็ได้แต่ชะเง้อ
คอมองเข้าไป เพราะโดนพ่อสั่งห้ามกลับบ้านเด็ดขาด จึงได้แต่สั่งให้
มะกอกเข้าไปสืบข่าว

“กรี๊ดดด!...”

เสียงกรี๊ดร้องที่ตั้งมาจากบนบ้านทำให้รยาพรที่แอบดูลาดเลา
อยู่ด้านล่างวิ่งขึ้นไปดู

ชลาลัยกรี๊ดร้องเมื่อเห็นสภาพของพี่ชาย รอยแดงจากแสงแดด
แผดเผาปรากฏอยู่บนใบหน้าหล่อเหลา เนื้อตัวริ้วก็มอมแมมเหมือน
ลูกหมาตกน้ำ เท้ายังเลอะไปด้วยคราบโคลน ที่สำคัญ อาร์มานี่ตัวที่เธอ
ซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดตอนนี้เต็มไปด้วยคราบสกปรก

เนื้อตัวสกปรกมอมแมมหญิงรับได้ แต่เสื้อที่ซื้อให้เป็นของขวัญ
เบื่อนี่สิ หญิงรับไม่ได้!

หม่อมราชวงศ์หญิงกริดร้องไม่หยุด ใช้มือปิดคราบสกปรกออกจากเสื้อพี่ชายเหมือนคนเสียสติ โดยมีชลดารขอโทษน้องสาวที่ทำเสื้อตัวโปรดเลอะ

เสียงกริดร้องปลุกให้ผู้ใหญ่เสื้อที่เป็นลมได้สติ

“พ่อผู้ใหญ่นั่นแล้วจ้ะ” หวานใจตะโกนบอกทุกคน

ผู้ใหญ่เสื้ออื่น...เมื่อคิดไปว่าตัวเองเกือบจะเสียนาที่มีข้าวตั้งท้องไปกว่าร้อยไร่

“แม่จ๋าเนี่ยจ้ะ มาเรียกขวัญพี่หน่อยเร็ว...”

จ้ะเนี่ยหน้าแดงแต่ก็ยอมลูบหลังสามี แบบนี้สติยังมาไม่เต็มร้อยแน่ๆ ถึงได้แผลอ้อบนภรรยาให้ชาวบ้านได้ชม ผู้ใหญ่เสื้อในสายตากลুকบ้านคือคนดู แต่กับภรรยาและลูกมักจะอ่อนแอแบบนี้เสมอ

“ทำเกินไปแล้ว แบบนี้หญิงไม่ยอมมม” ชลาลัยยังคงตีโพยตีพายไม่เลิก

ตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยมีครั้งไหนที่เธอรู้สึกตกต่ำเท่าวันนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นพี่ชายคนเดียวในสภาพที่ดูไม่เจ็ด แคว้นแรกที่มาถึงยังโดนขนาดนี้ ขึ้นอยู่ต่อไปอีกหลายวันคงมีสภาพแย่แกว่านี้

“กลับอังกฤษ หญิงไม่อยู่แล้ว” หม่อมราชวงศ์หญิงส่งพี่ชายที่นั่งทำหน้าที่ไม่บ่งบอกความรู้สึก

“หญิงฟังก่อน”

“ไม่! เรื่องอะไรที่ต้องยอมให้คนพวกนี้กดขี่” คุณหญิงน้ำสายหน้าตึง มองพี่ชายด้วยแวตาวาดราว ตั้งแต่สูญเสียผู้ให้กำเนิดเธอก็มีพี่ชายคอยอยู่เคียงข้างเสมอ ถึงคราวที่พี่ชายพบเจอเรื่องลำบากน้องสาวอย่างเธอก็ไม่ควรนิ่งเฉย

คนพวกนี้ทำหน้าที่ โดยเฉพาะจ้ะเนี่ยที่ส่งสายตาดำหนิให้สามี

เธอไม่เห็นด้วยกับบททดสอบและท่าทางกีดกันของสามี เรื่องแต่งงานผู้หลักผู้ใหญ่คุยกันจบไปแล้ว จากนั้นไปควรจะปล่อยให้เด็กๆ

ได้ศึกษาดูใจกัน หากไม่รักไม่ชอบกันจริงๆ ก็ตกลงกันดีๆว่าจะเอา
อย่างไรต่อไป

“นี่ขนาดยังไม่แต่งงานยังโดนขนาดนี้ ถ้าพี่ซลไปเป็นเขยจริงๆ
ไม่ต้องโดนเขาใช้ให้ถูบ้านอะ”

เกิดเสียงแข็งแ่งจากลูกบ้านที่ตามมาส่ง หลายคนรู้ว่าชายหนุ่ม
เป็นว่าที่ลูกเขยผู้ใหญ่เพราะชลธารถได้แนะนำตัวเองกับคนอื่นๆไป แต่
ก็มีอีกหลายคนที่ยังไม่ทราบ หนึ่งในนั้นคือหวานใจที่เอาแต่เบิกตาก
กว้าง ก่อนจะตวัดสายตาเขี้ยวขุ่นไปทางรยาพรด้วยความอิจฉา

“ชลาลัยหยุด!” ชลธารถสั่งเสียงเข้ม เขารู้ว่าผู้ใหญ่เสียแค่ต้องการ
ทดสอบเขาเล็กๆ น้อยๆ และเขาก็ตอบแทนท่านไปหนักพอสมควร
จนถึงขั้นเป็นลมหมดสติไปแล้ว หม่อมราชวงศ์หนุ่มรู้สึกผิดอยู่ไม่น้อย

“ไม่หยุด พี่ชายอย่าคิดว่าหญิงไม่รู้ว่าจะพี่โดนพ่อผู้ใหญ่ใจร้าย
ทำอะไรบ้าง เก็บไข่เอย เช็ดหน้าให้ไก่เอย” คุณหญิงน้ำหยุดหายใจ
“ข้าวก็ยังไม่ได้กินตั้งแต่เช้า ตั้งแต่เกิดมาเราเคยถูกใครทำแบบนี้ไหม
พี่ชายอย่าลืมสถานะของเราสิ”

เสียงซุบซิบจากผู้ชมเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ ต่างมองสาวงามที่ยืนผงาด
อยู่กลางเรือน สวยแต่หน้าตาเอาเรื่องจนไม่มีใครกล้าสู้หน้า ขนาด
ผู้ใหญ่เสียแห่งบ้านโคกอีเม็งก็ยังเป็นกับเขาด้วย

“แต่พี่ชายไม่ต้องกลัวไปหรอกนะ หญิงแก้แค้นให้แล้ว” คุณ-
หญิงน้ำกดเสียงเหยิ่ม หันไปทางเจ้าของเรือน จนผู้ใหญ่เสียชักจะ
หนาวๆ ร้อนๆ

“เมื่อตอนเช้ากินไข่ไก่ไปแล้ว เย็นนี้ลองต้มไก่เสียโคร่งดูหน่อย
ปะไรพ่อผู้ใหญ่”

“ฮ้า!” พ่อไข่เสียโคร่งร้องเสียงหลง ก่อนลงไปในอนชักแห้งๆ
ตาม้า...

“ชลาลัย!”

อีกแล้ว... โกรธที่ไรเป็นต้องเรียกชื่อจริงทุกครั้ง หม่อมราชวงศ์หญิงเซิดหน้าได้สายตากับดวงตาคู่คม

“ขอโทษพ่อผู้ใหญ่เดี๋ยวนี้” คนเป็นพี่สั่งเสียงแข็ง ทำใจเอาไว้แล้วว่าอย่างไรเสียคนอย่างคุณหญิงชลาลัยก็ไม่มีวันขอโทษใคร ถ้าคิดว่าตัวเองไม่ผิด

ทว่าผิดคาด... ร่างบางระหงยอบตัวนั่งบนพื้นไม้ ประนมมือกราบเจ้าของเรือนทั้งสอง

จำเนียรถึงกับอดครางอย่างเวทนาไม่ได้เมื่อเห็นประกายในดวงตาถือดี

“หญิงจะขอโทษในสิ่งที่ทำไป แต่จะกล่าวโทษพ่อผู้ใหญ่ด้วยว่าทำไม่ถูก”

น้ำเสียงเยือกเย็นทำให้ผู้ใหญ่เสื้อที่เพิ่งพินหลับตาลงอย่างอ่อนล้า ฟังข้อกล่าวหาแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาด้วยความอาลัยลูกชายที่รักเสื้อโคร่งของพ่อออ...

“หญิงน้ำ”

“หญิงทำในสิ่งที่พี่ชายต้องการแล้ว หญิงลุกขึ้นได้หรือยัง”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มทำหน้าที่นี้เองคือสิ่งที่ท่านพ่อหนักพระทัยชลาลัยเหมือนม้าปราดเปรี้ยวที่มีรูปร่างสง่าสวยงาม แต่หญิงสาวเป็นม้าป่าที่พยศจัดเหลือเกิน

เหตุการณ์วันวานยดจะคลี่คลายลง เมื่อลูกน้องผู้ใหญ่เสื้อเข้ามาบอกว่าเห็นเจ้าเสื้อโคร่งลูกรักของพ่อผู้ใหญ่ในเล้าหมู เนื้อตัวไก่ขนราคาเรือนแสนเต็มไปด้วยขี้หมู แถมยังมีรอยปากกาเคมีเขียนรอยตะขาบปาดที่เหนือตา เซ็ดที่เดียวไม่ออก คงต้องค่อยๆ เซ็ดและอีกหลายวันกว่าจะจาง

ชลธารอมยิ้ม... สบตาน้องสาวที่ยืนเคียงข้าง พบไก่ในเล้าหมูเขาไม่แปลกใจหรอก เพราะตัวเขาเป็นคนแอบเอามันไปโยนไว้ที่นั่น แต่ไ้

รอยขี้หมูกับรอยปากกานี้เห็นจะเป็นฝีมือคุณหญิงก้าน้องรัก
สองพี่น้องลอบยืมให้กัน...ดูท่าบททดสอบนี้ หม่อมราชวงศ์หนุ่ม
คงสอบผ่านฉลุย!

4

แรกพบสบตา

หม่อมราชวงศ์หนุ่มมัวแต่ห้ามปรามน้องสาว จนไม่ทันได้
เห็นคนที่ผู้ใหญ่สั่งห้ามกลับมาที่บ้าน

รยาพรเห็นฤทธิ์เดชของคุณหญิงจอมแก่นแล้วชนลูก นึกถึงคำพูด
ของลุงที่ ตัวจริงไม่ได้ต่างจากที่คนเป็นพ่อเป็นห่วงสักนิด ส่วนอีก
คนก็...หญิงสาวรีบปิดความคิดเลื่อนเปื้อนออกจากหัว หันไปสนใจ
ผู้เป็นพ่อ

“ลูกตาล...ช่วยน้องด้วย ใ้เสียไคร่งน้องรักของหนูโดนรังแก...”

หญิงสาวหน้าตาน่ารักหยิบยาตมให้ผู้เป็นพ่อ คร่ำพัดไกล้มือขึ้น
มาโบก เมื่อเห็นสีหน้าซีดเขียวเหมือนคนกำลังจะเป็นลมของพ่ออีกครั้ง

รยาพรได้แต่ยิ้มเห่ๆ ตอนนี้ผู้เป็นพ่อยังไม่รู้ว่าใ้เสียไคร่งน้อง
รักของเธอปลอดภัยแล้ว มันยังมีลมหายใจ ที่เพิ่มเติมคือมีรอยเปื้อน
จากปากกาเคมี

เสียงโอดครวญที่ดังไม่เลิกทำให้หม่อมราชวงศ์ชลธารหันไปมอง
ดวงตาคมหรือลงเมื่อเห็นเจ้าของใบหน้าน่ารักที่คอยหลอกหลอนอยู่ใน
ความฝันเกือบคอคนคืน ต่อเมื่อเธอหันมาค้อนน้อยๆ ให้ ก็รู้ว่าตนไม่ได้
ฝันกลางวันแต่อย่างใด

หม่อมราชวงศ์หนุ่มมุดยิ้มมุมปากอย่างพึงใจ คิดไว้แล้วเชื่อว่า

ลูกสาวผู้ใหญ่ต้องอยู่แถวนี้ หวงลูกสาวขนาดนี้คงไม่กล้าปล่อยให้ไปไหนไกลๆ อย่างต่างจังหวัดหรอก

รยาพรหันไปค้อนให้คนทำหน้าที่ม่ออีกที ซลาลัยเห็นอาการของหนุ่มสาวแล้วถึงกับอยากร้องกรี๊ดดด

เจ้าข้าเอ๊ย!...พระเอกเจอนางเอกแล้ว

คุณหญิงน้ำแม่มีริมฝีปากจนเป็นเส้นตรงเก็บกลิ่นอาการกรีดร้อง ความจริงแล้วเธอก็ไม่ได้โกรธอะไรผู้ใหญ่เสียมากมายนักหรอก แค่อึดใจขาดไปตั้งแต่เห็นอาร์มานี่เป็นอนชี่ไก่อตั้งแต่เช้าแล้ว ครั้นเห็นพี่ชายเอาเจ้าเสือโคร่งไปโยนในเล้าหมูก็เลยหาปากกาเคมีแบบลบยากไปวาดรอยแผลให้มันดูน่าเกรงขาม ให้สมกับฉายา...เชิงจัด กัดเหล็ก แข็งจริง ล็อกฝิ่งโคนคอบ ร้อยปีกจัด วิ่งพืดกัดตี ไม่ห้วงหาหัว อืม...อะไรอีกนะ อ้อ ตีสาวป ทูบหลังอาชีพอะไรเทือกนั้น เหมือนนักมวยไม่มีผิด ยิ่งดีที่ไม่มีจะเข้าพาดหาง ก้านคอกัด

“ไอ้โคร่งของพ่อปลอดภัยแล้วจะ ลุงผินกำลังเอามันไปใส่สู่ม” หญิงสาวไม่กล้าบรรยายสภาพลูกรักหรือน้องรักของเธอให้พ่อฟัง เธอเป็นว่ามันไม่ตายก็บุญโขแล้วนะ

“อย่าเรียกน้องยังงั้น...เรียกชื่อเต็มสิลูกตาล เรียกแบบนี้น้องเสียหาย” คนที่สติยังไม่เต็มร้อยโอดครวญกับลูกสาว ไม่ทันเห็นหน้าตา ลูกบ้านแต่ละคนที่กำลังจับตามองแบบไม่กะพริบตา

“คนนี้จะมาเป็นลูกเขยพ่อผู้ใหญ่หรือ” หวานใจคนกล้าถามขึ้นอย่างสงสัยแถมริษยา ยังได้เห็นรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ของชายหนุ่ม เธอยังรู้สึกขงน้ำหน้าเพื่อนสาวที่ไม่สนิทมากขึ้นทุกที

“เอ่อ...” จำเริญร้ออีกก หันไปทางสามเที่ยังไม่ได้สติดี “ไซ้ นี่พ่อชล เป็นว่าที่ลูกเขยของฉัน” คนเป็นแม่บอกไปโดยไม่เห็นแก้มแดงๆ ของลูกสาว เห็นแต่ชลธารที่ยิ้มกว้างอย่างพึงพอใจ

ก่อนที่ชาวบ้านจะซักถามอะไรมากไปกว่านี้ เจ้าบ้านก็เอ่ย

ปากขอร้องให้กลับไป ทุกคนยอมกลับด้วยท่าทางไม่เต็มใจสักเท่าใด มีเพียงหวานใจที่ยังปักหลักอยู่ที่เดิม

“ไปรักกันตอนไหน ทำไมไม่เห็นรู้ข่าว” หวานใจถามอย่างกังขา ไม่อยากเชื่อว่านางลูกตาลจะหาแฟนได้ดีกว่าเธอ เคยคิดมาตลอดว่าไอ้โรเบิร์ตนั้นแสนเลิศเลอ...แต่พอมาเจอพีชลก็แทบอยากจะปาผ้า เอ๊ย! ก๊กทิ้งไปเลยทีเดียว

เธอไม่รู้จะเปรียบเปรยสองหนุ่มอย่างไร เอาเป็นว่าเหมือนรถสปอร์ตกับรถกระบะป้อมก็แล้วกัน!

“แล้วทำไมเธอต้องรู้” ลูกสาวผู้ใหญ่อดไม่ได้จึงถามกลับ

เป็นที่รู้กันดีว่ารยาพรกับหวานใจเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตั้งแต่เด็ก หวานใจหาเรื่องแค้นแค้นชิงดีกับเธอมาตลอด สิ่งเดียวที่เธอไม่แย่งคือโรเบิร์ต ลูกชายกำนันที่คอยตามชายชนมฉิบให้หลายปีแล้ว เพิ่งจะหยุดไปช่วงที่เธอไปเรียนต่อนี้เอง แต่พอกลับมาอยู่บ้าน ฝ่ายนั้นก็มักหาเรื่องมาเจอ ไม่ก็ฝากความคิดถึงมากับมะกอกบ่อยๆ

“เอ๊ะ! นางลูกตาล ฉันก็แค่อยากรู้” คนอยากรู้แหวใส่อย่างเสียหน้า เมื่อเจอคำถามชนิดที่ทำให้หน้าม่าน...เหมือนเธอไปสอใส่เกือกเรื่องของมัน

“ไม่บอก” รยาพรขีดหน้าตบ หันไปปรนนิบัติผู้เป็นพ่อต่อ ตั้งใจว่าจะไม่สนใจใคร ถ้าไม่ได้ยินเสียงหัวเราะขึ้นมาเสียก่อน

ชลธารเล็กคิ้ว หัวเราะในลำคอ ยืนกอดอกตาพราวพรางมองดวงหน้าหวานน่ารัก ดูท่าว่าที่เจ้าสาวเขาคงจะเสียใจไม่ใช่เล่น

ไม่ต่างจากชลาลัยที่ยิ้มพอใจพรางคิด ก็ไม่ได้แหงอย่างที่ได้คิดไว้แบบนี้คงพอพัดพอเหวี่ยงกับพี่ชายเธอ

กว่าผู้ใหญ่เสียจะมีสติเต็มร้อยก็ปาเข้าไปตอนพระอาทิตย์ตกดิน สองพี่น้องโดนเจ้าของบ้านไล่ให้ไปนอนที่กระท่อมท้ายสวน

เพราะสภาพของลูกชายคนโปรดทำให้ผู้ใหญ่เสียใจ

ชลาลัยนั้นหัวเราะจนตัวอวก้องอึง ไล่เสียใคร่คงซ่าไม่ออกไป
อีกนาน จากราคาหลักแสนตอนนี้ร้อยหนึ่งก็ไม่มีใครอยากซื้อ เอ๊ะ! ถ้า
เอาไปต้มยำแซบๆ ไม่น่าว่าร้อยหนึ่งอาจจะมีคนอยากซื้อ

รยาพรทำหน้าแหง...มองสองพี่น้องหอบกระเปาะเหงื่อไปอยู่
กระท่อมท้ายสวน ส่วนพ่อเธอน่ะเธอ กำลังอาลัยอาวรณ์ความสง่า
งามของลูกชายสุดที่รัก จะว่าไปแล้ววันนี้พ่อก็ทำเกินไปอย่างที่แม่บน

หญิงสาวชะเง้อคอมองคนไม่ได้กินข้าวตั้งแต่เช้า ทำหน้าครุ่นคิด
เพียงครู่ ในที่สุดก็จัดกับข้าวใส่ปิ่นโตแล้วให้มะกอกวิ่งเอาไปให้

“จะดีหรือแม่ ที่ให้พวกคุณๆ เขาไปอยู่กันที่นั่น” รยาพรอุบอิบ
ถามผู้เป็นแม่เมื่อขึ้นบ้านมาแล้ว ตอนนี้พ่อเธอลงไปโ้ลูกชายที่รัก

“คงต้องอยู่ไปก่อน ไว้พ่อเย็นลงแล้วแม่จะช่วยพูดให้” จำเนียร
สายหน้า รู้สึกระอากับสามีอยู่ไม่น้อย

คนเป็นแม่ไม่ลืมหูลบสังเกตน้ำสีระเรื่อของลูกสาว ทำทางเป็น
ห่วงเป็นใยอีกฝ่ายที่เพิ่งพบกันทำให้คนสูงวัยพอใจ อย่างน้อยๆ เรื่อง
การแต่งงานก็ไม่เข้าข่ายว่าคลุมถุงชนมากนัก เพราะทางฝั่งเธอเหมือน
จะเต็มใจ อาจเป็นเพราะรยาพรได้คลุกคลีกับหม่อมเจ้านี่มานานถึง
สิบสองปี ท่านชายทรงเอ็นดูลูกสาวเธอเหมือนลูกหลาน ทั้งคอยพำสอน
และคอยให้คำปรึกษา ส่วนรยาพรก็เป็นเด็กดีชอบไปฟังลุงที่พูดถึง
ลูกๆ หม่อมเจ้านี่ทรงขอร้องให้เธอกับสามีปกปิดเรื่องฐานันดรศักดิ์
เอาไว้ เพราะท่านชายอยากใช้ชีวิตอย่างสงบเรียบง่าย ซึ่งท่านก็ได้ตาม
พระประสงค์จวบจนสิ้นชีพิตักษัย

ถึงอย่างนั้นก็ไม่ยากต่อเรื่องยุ่ง ใช้ลมหายใจเฮือกสุดท้ายให้เป็น
ประโยชน์ด้วยการขอร้องให้ลูกสาวเธอแต่งงานกับบุตรชายท่าน
ลูกสาวเธอตกปากรับคำเพื่อให้อีกฝ่ายตายตาหลับ การสิ้นชีพิตักษัย
ของหม่อมเจ้านี่ทำให้รยาพรร้องไห้เสียใจนานนับเดือน

กระท่อมท้ายสวนไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก ตัวกระท่อมยกพื้น สูงขึ้นเพียงเท่า ด้านในมีฟูกสองหลังวางอยู่ มุ้งหมอนผ้าห่มครบ ด้านนอกกระท่อมเป็นระเบียงทอดยาวทำเป็นคิ้ว มีโถงมั่งกริบเล็กวางตั้ง ส่วนห้องน้ำตั้งห่างออกไป

ชลาลัยทำหน้าที่แหยขณะมองไปรอบด้านที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ชมพู่เคย ลำไยเคย มะม่วงเคย ห่างออกไปอีกนิดจะเป็นศาลาทอดยาว ลงไปในสระบัว

“สงบดี” ชลธารเปรยหลังจากเดินสำรวจรอบๆ แล้ว

“ไม่เห็นจะดี ไม่ได้ยินเธอคะว่าเราต้องหุงข้าวกินเอง” ใบหน้าสวยบิดเบี้ยวเมื่อเห็นพี่ชายขึ้นชมบรรยากาศแสนจะเจียบสงบ เธอไม่เข้าใจสักนิด แบบนี้ดีตรงไหนกัน สำหรับเธอแล้วมันออกจะวังเวง น่ากลัวด้วยซ้ำไป

“แบบนี้ดีดี หญิงเคยหุงไม่ใช่เธอ ตอนเด็กๆ ไง” คนเป็นพี่เห็นเป็นเรื่องสนุก หลังจากผ่านความสูญเสียและได้มาเจออะไรใหม่ๆ ทำให้ชายหนุ่มอยากอยู่ในที่ที่สงบเจียบเพื่อคิดทบทวนเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ชลาลัยส่ายหน้าหัวือ “จำไม่ได้แล้ว แต่เอ๊ะ! มันมีหม้อหุงข้าวไฟฟ้านี่นาพี่ชล ไร่...ไฟฟ้าก็มี” คุณหญิงน้ำคลายใจไปได้อีกเปลาะเมื่อเห็นอุปกรณ์ครัวครบครัน ขาดก็แต่เพียงเตาแก๊ส เพราะกระท่อมทำจากไม้ไผ่คงไม่มีใครเมตตาเอาแก๊สมาตั้งไว้ให้

สองพี่น้องยกกระเป๋ารื้อขึ้นไปเก็บ ไม่นานมะกอกก็นำปิ่นโตมาส่งมือเย็นเลยไม่ต้องหุงข้าวทำกับข้าวกินเอง กินข้าวเสร็จแล้วชลธารก็ลุกไปนำเสื้อผ้าออกมาแขวนในตู้เสื้อผ้าซึ่งทำจากโครงอะลูมิเนียม มีผ้าลายหวานแหววคลุมทับอีกที

“หญิงไม่จัดผ้าละ เดี่ยวมันยับนะ”

“เดี๋ยวค่อยทำ พี่ชลมาดูดาวด้วยกันเถอะ”

คนเป็นน้องปฏิเสธ เรียกพี่ชายให้มานอนดูดาวด้านนอก ชาย
หนุ่มลืมหันหลังนอนบนเสื่อผืนใหญ่ที่น้องสาวเป็นคนปู

“ตรงนี้เห็นดาวชัดกว่าได้ต้นมะขามเสียอีก”

“ฮือ”

“พี่ชิล อยู่ที่นี่ได้หรือเปล่า” ร่วงเปรี้ยวบางนอนตะแคง ตั้งศอก
รองรับศีรษะ “ว่าไงคะ อยู่ได้ไหม” หญิงสาวถามซ้ำเมื่อยังไม่ได้คำตอบ

“อยู่ได้” ซลธารแหงนหน้ามองดาว ความจริงแล้วที่นี่ก็ไม่ได้
ลำบากลำบากอะไรมากนัก หากไม่มีเรื่องบทสอบ เขาคงอยู่ได้สบาย
จะอึดอัดนิดหน่อยก็เรื่องไม่ได้ทำงานและเรื่องแต่งงานนั่นละ

“แน่นอน” ซลาลัยยิ้มให้ได้คำตอบอีกครั้ง

คนเป็นพี่เลยหัวเราะหึๆ ไข่มื้อยืมมสรวลเล่นโดยที่เจ้าตัวไม่
อึดอดต่อว่าเหมือนเช่นเคย

“ทำไม อยู่ไม่ได้แล้วหญิงจะพาพี่ไปอยู่ไหน” ถามเสียงกั๊ก
หัวเราะ ดวงตาพราวระยับ

“เปล่า ยังไม่มีที่ไป แต่หญิงอยากให้พี่ชิลอดทน” ซลาลัยบอก
เสียงซึ้งซังจริงจังจนคนเป็นพี่เลิกหัวเราะ มองน้องสาวด้วยสายตาเอื้อ
เอ็นดู

“อยู่ได้ สบายด้วย” หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้มคำตอบหนักแน่น

“กระท่อมเนี่ยนะ”

“ฮือ กระท่อมนี้แหละ พี่ชอบ...หญิงจำไม่ได้หรือเมื่อตอนเด็ก
เราเคยวาดบ้านไม้ แล้วพี่บอกอยากมีระเบียบยาวๆ ไว้ในอนดูดาว ที่นี่
ก็มี ชาติก็แต่เสียงน้ำตกเท่านั้น”

ดวงตาวานซึ่งเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา “ไซ้สิ หญิงเกือบ
ลืม พี่ชิลความจำดีจริง” ซลาลัยวางศีรษะเกยบนท่อนแขนแข็งแกร่ง
เธอไม่เคยลืมสักนิด แต่ต้องปกปิดความอ่อนแอเอาไว้บ้าง พี่ชายจะได้
ไม่เป็นห่วง

“ยายลูกตาลนั้น ตัวจริงน่ารักเนอะ” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องเพื่อ
หันเหความสนใจ เมื่อตัดสินใจอะไรบางอย่างได้แล้ว

มุกปากหยักจุกรอยยิ้ม “ฮือ...แต่คงแสนน่าดู”

กระแสเสียงรื่นเริงทำให้หม่อมราชวงศ์หญิงมั่นใจว่าพี่ชายจะอยู่
ที่นี่ได้โดยไม่มีเธอ ดวงตาร้อนผ่าวขึ้นจนเจ้าตัวต้องรีบหลับตาลงเพื่อ
สะกดกลิ่นหยาดน้ำตา

“ไม่เกินมือคุณชายชลธารหรือมัง” หญิงสาวเฝ้าหยอกที่เล่นที่จริง
เพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกเศร้าที่กำลังกัดกร่อนหัวใจ

สองพี่น้องนอนดูดาวกันจนดึก น้ำค้างลงมากจึงชักชวนกัน
เข้าไปนอน ท่ามกลางความมืด สวร้างบางนั่งมองคนเป็นที่นอนหลับ
สนิท ดูท่าทุกอย่างจะไม่ใช่อย่างที่คิดไว้ จากที่จะมาขอร้องให้รยาพร
ช่วยแกล้งแต่งงานหลอกๆ คราวนี้คงมีลุ้นให้เป็นเรื่องจริง คุณชาย
ชลธารคงหลงเข้าไปติดกับ ‘อุบายร้ายรัก’ ของหม่อมเจ้านที่เสียแล้ว

นับว่าท่านพ่อทรงวางแผนมาค่อนข้างดีทีเดียว ท่านมองออกว่า
ผู้หญิงแบบไหนที่จะทำให้พี่ชายชลสนใจได้ และมันก็ไม่ผิดจากที่ท่าน
คาดสักเท่าไร พี่ชายเธอคงนึกชอบแม่ลูกตาลอะไรนั่นตั้งแต่เห็นรูปตรง
ฝาบ้าน เจ้าตัวคงจะรู้ตัวดี ถึงได้เดินลุยหน้าตามอุบายที่ท่านพ่อทรง
วางหมากเอาไว้...

แบบนี้หรือเปล่าหนอ...ที่เขาเรียกว่า ‘รักแรก’ แล้วแม่สาวลูกตาล
นั้นเล่า จะถูกใจพี่ชายเธอบ้างไหม ยิ่งได้รู้ว่าเธอทำอะไรกับน้องชาย
สุดที่รักแล้วจะซังน้ำหน้าพี่ชายเธอจนกลายเป็น ‘เกลียดแรก’ หรือเปล่า
หนอ...

**ชลธารลุกขึ้นไปดูไก่ชนให้ผู้ใหญ่เสื่อตั้งแต่เช้าตรู่อย่างที่
เคยรับปากไว้ ชายหนุ่มรับปากจะตื่นมาเช็ดหน้าไก่ให้ทุกวัน ทว่าเจ้า
เสื่อโครงไม่ยอมให้ชายหนุ่มข่ม จนต้องรามือไปจับตัวอื่นมาทำแทน**

เขานี้ผู้ใหญ่อะไรไม่ได้ลงมาดู เพราะยังทำใจกับสภาพของลูกชายไม่ได้ เห็นว่าเมื่อคืนร่ำร่ำจะเอาขึ้นไปนอนบนบ้านด้วย ถ้าไม่โดนจำเนียรดู เอาไว้ก่อน

ลุงผินและคนงานในบ้านคุยดีกับชายหนุ่ม ไม่ได้นึกโกรธแค้น เรื่องเจ้าเสือโคร่งเหมือนผู้ใหญ่เสือ สายหนอยชลดธารจึงเดินกลับไปทำยสวน หลังจากชะเง้อมองหาลูกสาวเจ้าของบ้านไม่เห็น ใ้ครั้นจะขึ้นไปบนเรือนก็เกรงจะโดนไล่ตะเพิดออกมาอีก

ฝั่งลูกสาวเจ้าของบ้านกำลังขับรถไปส่งชลาลย์ที่ปากทาง
เข้าหมู่บ้าน หลังจากถูกขอร้องให้พาไปส่ง ตอนแรกหญิงสาวปฏิเสธ แต่สุดท้ายก็แพ้ลูกตื้อของหม่อมราชวงศ์หญิงจนได้

“นั่งรถสายเดียวกับที่เคยนั่งมาไปลงที่สถานีขนส่ง แล้วพีน้าก็ตีตัวรอดหัวรั้งกลับกรุงเทพฯ ได้เลยคะ” ทยาพรบอก หลังจากได้พูดคุยกับชลาลย์แล้วเธอรู้สึกถูกชะตา แม้ตอนแรกจะนึกกลัวตาดูๆ ปากจืดๆ ของคุณหญิงน้ำไม่น้อย

ชลาลย์ยิ้ม แอบพิจารณาสาวน้อยน่ารัก แบบนี้พี่ชายเธอไปไหนไม่รอดแน่ๆ

“ขบใจลูกตาลมากนะ ส่วนเรื่องของพี่ชลกับลูกตาล...ไว้คุยกันเองนะ” จากตอนแรกที่จะเป็นคนพูดเรื่องที่จะให้ทยาพรแต่งงาน หลอกๆ กับพี่ชาย ตอนนี่เธอกลับพูดไม่ออกเสียแล้ว เพราะดูท่าทุกอย่างจะผิดแผนไปเสียหมด เห็นแววตาลอหยๆ ของพี่ชายแล้วเธอได้แต่อึ้ง ปล่อยให้ทั้งสองคนตกลงกันเอง

เรื่องหัวใจใครก็ปล่อยให้เจ้าตัวจัดการเองดีกว่า...

กระท่อมเจียบเจียบไร้คน บนแคร่ไม้ไผ่ด้านหน้ามีปิ่นโต
วางตั้ง ชลดธารที่เพิ่งกลับมาถึงเดินขึ้นไปข้างบน มองหาน้องสาว ทว่า

ความเจ็บทำให้ชายหนุ่มสังหรณ์ใจไม่ดี

“หญิงน้ำๆ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มตะโกนเรียกน้องสาวเมื่อไม่พบหญิงสาวในกระท่อม

กระตาสีขาวที่วางบนหมอนตอกย้ากลางสังหรณ์ในทางร้ายชายหนุ่มเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา ใจหายเมื่อมองหาคะเป่าเสื้อผ้าของน้องสาวไม่พบ

ถึงพี่ชายซลที่รักและเคารพ...

ตอนที่พี่ซลอ่านจดหมายนี้ หญิงคงนั่งรกรับจ้ำงไปถึงสถานีขนส่งเรียบร้อยแล้ว ที่หญิงตัดสินใจหันหลังให้ เพราะหญิงทนให้ใครมาดูถูกเหยียดหยามไม่ได้ ปฏิบัติเหมือนเราเป็นคนไร้ที่พึ่ง ถึงแม้มันจะเป็นเรื่องจริงก็ตาม หญิงจะไปหาเงินห้าร้อยล้านมาไถ่ตัวพี่ชาย อู๊ย! หรือว่าจะไถ่ ‘หัวใจ’ ดี ฮ่าๆ หญิงล้อเล่น แต่หญิงจะไปหาเงินมาจริงๆ หาด้วยวิธีของหญิงเอง...รับรองจะไม่ปล้นธนาคารหรือไปหลอกใครค่ะ สัญญาด้วยเกียรติของเนตรนารี

พี่ซลอย่าได้ห่วงหญิงเลยนะคะ หญิงสัญญาว่าจะดูแลตัวเองให้ดีเท่าที่เคมีพี่ซลดูแล อ้อ...อย่าโทรศัพท์หาหญิงนะคะ หญิงจะปิดเครื่อง พอถึงอิตาลีแล้วหญิงจะติดต่อหาเอง (ไม่กล้าฟังเสียงคนหลอกกลัวหัวใจอ่อนแอ ออิอิ) เมื่อเช้าหญิงแวะไปคุยกับลูกตาล หญิงว่าเธอเป็นคนดีไม่น้อย ลูกตาลให้หญิงยืมเงินค่ารถด้วย เพราะที่นี้ไม่มีตู้กดเงิน หญิงตั้งใจจะฝากพี่ซลไว้กับลูกตาล แต่ไม่รู้ลูกตาลจะยอมรับปากดูแลให้หรือเปล่า

หญิงอยากกระซิบบอกพี่ซลว่า ลูกตาลของพ่อผู้ใหญ่เสียเนี่ย ทำจะหวานไม่เบา เอาชนะใจเธอให้ได้นะคะ อย่าแต่งงานเพราะทรัพย์สมบัติเลย หญิงอยากให้พี่ซลมีความสุขกับชีวิตคู่และอยากให้ท่านพ่อสมหวัง...

สุดท้ายนี้หญิงกราบลา...หญิงจะไปหาเงินมาไถ่รังคิน พี่ชายจะ
ได้ไม่โดนคนครหาว่าแต่งงานเพราะอยากรักษาวัง เหลือเวลาอีกสอง
เดือนกว่าคงจะทัน หวังว่าจะได้รับข่าวดีในช่วงนั้น

รักและจะคิดถึงพี่ชลทุกวัน

ชลาลัย กุลวารี

ปล. ย้ำอีกครั้งว่าไม่ต้องห่วงหญิงนะคะ หญิงดูแลตัวเองได้
อีกสองเดือนพบกันคะ

ชลธารอนหายใจอย่างแรง...ล้มตัวนอนบนพูกแล้วเอามือก่าย
หน้าผาก ใจอยากจะขับรถตามน้องสาวไป แต่ปัญหาทางนี้ก็ยังไม่
คลี่คลายดี ผู้ใหญ่เสื่อยังโกรธเรื่องไก่ชนและนาข้าวไม่หาย ดูจากที่ไม่
ยอมลงมาเมื่อเช้าก็พอรู้ แถมตอนนี้เขายังมีแม่สาวหน้าแฉล้มมาคอย
ก่อกวนหัวใจอีกด้วย

ชายร่างสูงลุกขึ้นนั่งหลังจากคิดไม่ตก คิดหาวิธีตามน้องสาวได้
หน่อยเดียว แม่สาวแก้มเยอะก็โผล่มาก่อกวนหัวใจอีกแล้ว ต่อเมื่อนึก
อะไรไม่ออก ชายหนุ่มจึงเดินออกมาดูปิ่นโตที่ตั้งวางด้านหน้ากระท่อม
โน้นมีข้าวและกับข้าวอีกสามอย่าง น้ำพริกแฉมผักหน้าตาน่ารับ-
ประทานเรียกร้องให้ชายหนุ่มลงมือจัดการ เพราะเริ่มปลงตกเรื่อง
น้องสาวได้บ้างแล้ว...ต่อไปห้ามตอมนี่ ชลาลัยก็คงไม่ยอมฟัง

ชายหนุ่มกินข้าวไปหยิบจดหมายขึ้นมาอ่านซ้ำอีกรอบก็ได้แต่
ยิ้ม กวนๆ แก่นๆ แบบนี้ละคุณหญิงชลาลัย ไม่รู้ผู้ชายโชคร้ายคนไหน
กันที่จะได้น้องสาวเขาไว้เป็นศรีประดับดวงใจ คิดแล้วชายหนุ่มก็ซ้ำ
จะมีใครกล้าปราบม้าพยศปราดเปรี้ยวบ้างหนอ เห็นอารมณ์ดีแบบนี้
เวลาร้ายละก็...ใครก็เอาไม่อยู่

ใบหน้าแบ่นที่เยิ้มๆ มองๆ อยู่หลังต้นไม้มองให้ชายหนุ่มต้อง
หยุดกินข้าว

“นั่นใคร”

มะกอกส่งยิ้มเป็นทักหน้าแล้วค่อยๆ เดินออกจากหลังต้นไม้
ริมฝีปากหยักยกยิ้ม จำได้ว่าเด็กคนนี้ติดตามมรยาพริมาเมื่อวาน
“มาทำไม มีอะไรหรือเปล่า” ชายหนุ่มแสวงถาม ทั้งที่ในใจแอบคิดเข้า
ข้างตัวเองว่าเจ้านายเจ้าหนูนี้คงให้มาสอดส่องเขา และเริ่มมั่นใจอีก
อย่างว่าข่าวในปิ่นโตถาดนี้เป็นฝีมือแม่สาวพอง...

“มาเก็บปิ่นโตจ๊ะ”

“ยังไม่ได้ล้างเลย” ชลธารกวักมือเรียกให้มานั่ง พับจดหมายใส่
กระเป๋าดังใจเอาปิ่นโตไปล้างเมื่ออ้อมแล้ว

“ไม่ต้องจ๊ะ พี่ลูกตาล เอ๊ย! แม่จำเนียรสั่งว่าไม่ต้องล้าง”

ชื่อที่หลุดออกมาส่งผลให้ชายหนุ่มคลี้อย “ทำไมคนทำไมมาเอง
ล่ะ”

“พ่อผู้ใหญ่ไม่ให้มา อู๊บ!” มะกอกยกมือปิดปากเมื่อแผลอคาย
ความลับ สร้างรอยยิ้มซ้ำให้ชายหนุ่มที่มะกอกคิดว่าหล่อเหมือน
เทพบุตรจติ

“ไม่ต้องปิดหรอก ไม่รู้หรือว่าฉันจะมาเป็นเมียผู้ใหญ่เสีย”

มะกอกพยักหน้าหงึกๆ “รู้จ๊ะ แต่พ่อผู้ใหญ่สั่งไม่ให้พี่ลูกตาลมา
ยุ่งกับคุณนี่นา”

ดวงตาคู่คมฉายแววเจ้าเล่ห์ “แล้วสิ่งเราหรือเปล่า”

มะกอกส่ายหน้า คิดทวนดูแล้วพ่อผู้ใหญ่ไม่ได้สั่งห้ามเขาสักคำ
เดียว ห้ามแต่พี่ลูกตาล ทั้งห้ามทั้งหวงเลยทีเดียว

“งั้นก็ดี ต่อไปนี้เรามาหาฉันบ่อยๆ เดี่ยวมีค่าขนมให้”

เด็กชายตาลุกวาวเมื่อได้ยินว่าจะได้ ‘ค่าขนม’ ดูท่าของเล่นที่
ตลาดนัดจะมาอยู่ในมือมะกอกในเร็ววันนี้

“แต่ว่า...” มะกอกอิดออดเมื่อนึกถึงลูกพี่ของตน

“เถอะน่า ลูกตาลคงไม่ว่าอะไร เธอคงเข้าใจ เพราะอยู่ที่นี่ฉัน

“ไม่มีเพื่อน”

มะกอกคิดตามก็เห็นดีด้วย “ก็ได้ เดี่ยวจะไปขออนุญาตพี่ลูกตาด
เอ่อ...มะกอกเรียกคุณว่าพี่ชิลได้ไหม”

ชลธารียิ้มกว้างให้แทนคำตอบ “พี่ลูกตาดของเราไปสอนวันไหน
บ้าง ไปยังไง แล้วสอนวิชาอะไร” ชายหนุ่มเริ่มซักประวัติว่าที่เจ้าสาว
ที่ชอบมาก่อความหัวใจ

“โหย...ถามยาว” มะกอกโอดครวญด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม “แต่เดี๋ยว
จะตอบให้หมด พี่ลูกตาดไปสอนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์ พอผู้ใหญ่ไปส่ง
และรอรückกลับ สอนวิชาอะไรก็จำไม่ได้ รู้แต่ว่าพี่ลูกตาดเป็นอาจารย์
พิเศษ ไม่ได้ทำประจำ”

ประวัติของเจ้าสาวในอนาคตถูกถ่ายทอดออกจากปากเด็กชาย
มะกอกแห่งบ้านโคกอีเม้ง ชลธารพบว่าเรื่องราวเกี่ยวกับหญิงสาว
น่าสนใจน้อยเสียเมื่อไร เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของผู้ใหญ่เสียกับ
จำเนียร เป็นไขในหินที่ผู้ใหญ่เสียประคบประหมมแถมยังหวงเอามากๆ
หญิงสาวเรียนหนังสือเก่ง แต่คงเสียใจไม่เบา เพราะมีบางช่วงที่มะกอก
เล่าถึงวีรกรรมแสนๆ ของหญิงสาว อย่างเช่นเคยต่อปากผู้ชายที่เข้ามา
จีบ

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้มขำเมื่อพบว่า ตนชอบฟังเรื่องของแม่สาว
ลูกตาดที่ไม่รู้จะหวานสมชื่อหรือไม่

จนเที่ยง กว่ามะกอกจะเอาปืนโตไปส่งเรือนใหญ่ได้ หาย
ไปไม่ถึงชั่วโมงก็กลับมาพร้อมปืนโตเถาใหม่ ชลธารจึงมีเพื่อนคุยทั้งวัน
โดยไม่เบื่อ เพราะมะกอกคอยแต่จะเล่าเรื่องของลูกพี่สาวให้ชายหนุ่ม
ฟัง

“พี่โรเบิร์ตลูกกำนันนะ ใ้ที่สุดในหมู่บ้านแล้ว” และแล้วมะกอก
ก็เล่ามาถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่อง ซึ่งก็คือเรื่องหนุ่มๆ ที่มาขายนมจีบให้

นั่นเอง

“ไถ่ยังงี้”

“เอ้า...ก็หล่อรวยไร้ หน้าตาดีที่สุดในหมู่บ้านละมัง” มะกอกบอกอย่างไม่แน่ใจ เพราะเคยส่องกระจกแล้วเห็นเด็กผู้ชายที่อึกสีห่าปีคงหล่อกว่าโรเบิร์ต...ฮิ้วว

“ทำไมต้องมีมัง”

“ก็อ...ตอนนี้มีพี่ชลไงเล่า พี่ชลนะหล่อกว่าตั้งเยอะ ว่าแต่รวยกว่าด้วยหรือเปล่า ลูกชายกำนันดินจะได้ตกกระป๋อง”

ชลธารทำท่าครุ่นคิดบ้าง ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงรวยกว่าโรเบิร์ต หมู่บ้านโคกหลายชุม แต่เดี๋ยวนี้ฐานะยอบแบบเหลือเกิน หม่อมราชวงศ์หนุ่มคิดถึงเงินในบัญชีแล้วจึงตอบ

“รวยกว่า”...มัง ชายหนุ่มว่าต่อในใจ ไม่รู้ว่าเงินหลักล้านนั้นจะพอทำให้รวยกว่าหรือไม่ คิดเรื่องนี้แล้วชายหนุ่มก็ได้แต่ขุ่นเคืองใจ เงินในบัญชีเขาถูกทานพ่อสั่งอายัดไว้ทั้งหมด รวมถึงตำแหน่งหน้าที่การงานอีกด้วย

“โห นั่นก็ดีซี งานนี้พี่หวานใจคงชัคดินตะแหงงๆ เพราะพี่ลูกตาลจะได้พักรวยกว่าหล่อกว่า ฮ่าๆ”

ชลธารหัวเราะตามมะกอก ไม่ได้สะใจที่ผู้หญิงชื่อหวานใจจะชัคดินตะแหงงๆ แต่กำลังสะใจที่ตนดูท่าจะเหนือกว่าไอ้หนุ่มบ้านนาที่มีชื่อเหมือนฝรั่งมังค่านั่น!